ANUL II. — No. 4 15 DECEMBRIE 1925

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

O simplă lămurire

Henry Ford, marele miliardar antisemit din Statele-Unite, scrie în vestita lui carte „Jidanul internaţional“, că până la 1920 de câte ori vorbea cineva despre Jidani, i se arunca din tabăra evreiască imputarea pătimaşă că ar încerca să deslănţue lupta confesională. Astăzi lumea nu se mai impresionează de asemenea învinuire, ticluită cu rea credinţă.

Chestiunea este de mult înmormântată în Europa. Libertatea conştiinţei în materie de credinţă religioasă şi manifestarea ei este un bun câştigat în cursul secolului al XVII pentru Apusul Europei; dacă au mai avut loc unele restricţiuni sau svâcniri de intoleranţă, aceasta nu au putut stinge lumina curată sub ale cărei raze binefăcătoare s'a stabilit pentru vecie pacea între confesiuni.

In ce priveşte neamul nostru, noi am fost atât de toleranţi, în cât istoria naţională nu înregistrează nici cea mai mică tulburare din cauza deosebirii de confesiune, cum s'a întâmplat în Occident; din contra, ţările Voevozilor noştri au fost azilul tuturor acelora cari s'au refugiat la noi din pricina persecuţiunilor religioase.

Cum întreaga lume civilizată are la temelia ei şi practică de câteva secole fără nici o rezervă toleranţa în materie de credinţă, se pune întrebarea: pentru ce Jidanii mai încearcă astăzi să reînvieze spectrul intoleranţei, când este vorba de neamul lor? Pentru ce se străduesc a prezinta pe naţionaliştii adevăraţi, cari nu pot fi decât făţiş antisemiţi, ca pe nişte indivizi, retrograzi, ca pe nişte „obscurantişti“ ieşiţi din fundul întunecat al evului mediu?

Când orice antisemit nu se atinge de latura religioasă a Jidanului, ci îl denunţă pe el, ca membru al rasei semite, drept element periculos societăţii ariene; când orice antisemit declară sus şi tare, că nu porneşte războiu contra confesiunii mozaice, ci contra Evreului inasimilabil, parazitar şi etern duşmănos, pentru ce Jidanul şterge distincţia dintre confesie şi naţiune şi strigă în gura mare că ne întoarcem la evul mediu?

Din două motive, Domnule cititor: unul inventat de „Inţelepţii Sionului“ pentru creştinul ignorant, naiv şi vanitos; al doilea motiv, nutrit sistematic şi tainic în orice suflet de Semit modern. Cel dintâi motiv este de natură tactică, şi anume: spre a face pe goimul superficial să se ruşineze, că el nu ar fi oarecum capabil de a progresa, de a se libera de cătuşele concepţiei medievale. Al doilea motiv are un înţeles mult mai adânc, pe care orice Jidan luminat şi prevăzător îl păstrează exclusiv pentru „înţelepţii“ din rasa lui; şi anume: atacând neamul lui Israel implicit şi absolut inevitabil se atinge şi religia jidovească pentrucă, spre deosebire de toate naţiunile civilizate, la Jidani religia şi naţionalitatea formează un întreg inseparabil.

Istoria cunoaşte multe exemple când fii aceleiaşi naţiuni s'au despărţit în materie de credinţă, dar continuă să constitue fibrele aceleiaşi fiinţe etnice, aşa încât deosebirea confesională nu slăbeşte forţa vie şi unitară a naţiunei.

Astăzi în multe ţări din Europa trăesc alături diferite confesiuni sau rituri creştine, ai cărei membrii formează cu conaţionalii lor o singură naţiune. Amintim pe ortodoxii şi uniţii din România întregită.

Dar istoria nu cunoaşte nici o naţiune în afară de Jidani, la care confesiunea religioasă ar avea efectul să creeze, să menţină şi să sporească naţiunea. Iată de ce domnule cititor, ori de câte ori vei studia temeinic chestiunea jidovească, urmează cu necesitate inexorabilă să dai şi peste religia mozaică. Aşa se explică faptul, că atunci când Franţa a voit să încetăţenească pe Jidani, studiind prin legiuitorii ei noua problemă ce se punea poporului francez, a ajuns să ia în cercetare şi religia jidovească spre a cunoaşte chestiunea în întregul ei. Cu acel prilej, iată concluzia, la care a ajuns unul din colaboratorii cei mai străluciţi ai codului civil francez, iată ce spunea Portalis lui Napoleon despre rolul religiei mozaice la Jidani, spre deosebire de rolul religiei la celelalte popoare; o reproducem în franţuzeşte pentru a nu-i altera, prin traducere câtuşi de puţin sensul:

„*La religion n'est ordinairement relative qu'aux choses intèressant la conscience; chez les Juifs, la religion embrasse tout ce qui fonde et régit la société: de là les Juifs forment partout une nation dans la nation, ils ne sont ni Français ni Allemands, ni Anglais, ni Prussiens, ils sonts Juifs*[1]“).

Aşa dar, pe când la celelalte popoare religia se referă la lucrurile cari interesează conştiinţa, la Jidani religia cuprinde tot ce poate întemeia şi conduce societatea! De aceia, Jidanii formează o naţiune în mijlocul naţiunii, care îi adăposteşte. Aceasta este judecata obiectivă, scăpitoare de adevăr, a marelui jurisconsult francez.

Dar poate se va spune că aprecierea goimului nu prezintă garanţia imparţialităţii, fiind la mijloc interesul naţional francez. Nu ne rămâne decât să reproducem, în această ordine de idei, ceiace scriea în 1916 *Jidanul Iacob Klatzkin* în articolul intitulat: „Grundlagen des National Judentumts“. Chiar titlul acesta conţine o gravă mărturisire, ce ar trebui să îngrijoreze şi să împingă Statele creştine a lua măsuri energice de apărare contra impostorului semit, care ne-a ademenit cu făgăduinţa,

[1]) cf. Jaques de Biez, La question Juive Paris 1886 pag. 306.

că, dacă i se dă drepturi, se asimilează fără urme. Să vedem cum îşi caracterizează Jidanul religia străbunilor lui. Iată ce spune:

„Religia noastră este aceia, în care trebue căutată taina duratei noastre în „Galuth“, adică printre streini. Religia noastră este puterea, care ne-a despărţit de celelalte popoare şi care ne-a unit în împrăştierea noastră. Zidurile externe ale ghetto-urilor, clădite de duşmanii noştri, nu ar fi putut nici odată să aibă drept efect despărţirea noastră de celelalte popoare. Zidurile interne însă, cari îşi au temelia în religia noastră, şi pe cari ziduri le-am luat cu noi în pribegia noastră şi le-am construit mereu tot mai tari în aşezările noaste, aceste mişcătoare „corturi ale lui Iacob“ sunt factorul, care ne-a asigurat pretutindeni un cămin propriu al nostru. Religia jidovească conţine multe îngrădiri, cari despart comunitatea noastră de restul lumii şi o păzeşte de orice inovaţie streină. Religia jidovească conţine forme, cari şi la prima înfăţişare şi în fond ne leagă pe toţi laolaltă într'o unitate. Spre deosebire de celelalte religii, religia noastră **nu este o doctrină de idei, ci un corp de legi.** *Prin aceste legi ale noastre noi am exercitat dreptul nostru de autonomie.* **Noi am perdut Statul nostru, dar nu constituţia noastră de Stat;** *noi am salvat-o ca un Stat transportabil, care în împrăştierea noastră (Diaspora) ne-a asigurat un fel de autonomie naţională* [1]*“).*

O mărturisire mai completă şi mai instructivă, pentru cine vrea să înţeleagă, nu se poate. Jidanul, recunoscând că religia îi formează, îi menţine şi îi întăreşte naţiunea printre goimi, este firesc, din punctul lui de vedere, să strige că îi atacăm religia când denunţăm pericolul jidovesc, existent prin simplul fapt al vieţuirii seminţei israelite printre noi.

Dar această repercursiune asupra religiei mozaice nu atinge partea privitoare la conştiinţă, la libertatea de a crede în divinitate oricum Jidanul şi-o va închipui, simţi şi adora; ci atinge acea parte exclusiv pământească, numită de Klatzkin „Gesetzeslehre“, care vin în conflict cu Statul creştin şi este astfel concepută şi desvoltată de rabini şi „Inţelepţii Sionului“ în cursul veacurilor, încât ameninţă să distrugă actuala ordine socială şi creştină.

Aşa încât, când Jidanul se plânge că antisemiţii caută a deslănţui lupta confesională, plăsmueşte cu rea credinţă un sfruntat neadevăr. Antisemitul modern este chemat să cauteriseze rana judaică de pe corpul naţiunii lui până la completa vindecare; iar dacă fierul roşu va întâlni şi foile Talmudului, aceasta nu este vina Arianului din secolul XX, ci fatalitatea istorică de a se fi pătruns şi a face un tot inseparabil religia cu naţionalitatea şi cu statul ocult jidovesc.

I. C. Cătuneanu

1) cf. Revista „Hamner“ No. 546 din 15 Martie 1925, pag. 102.

Suveranitatea Ţării în discuţia politicianilor

In Camera din Dealul Metropoliei s'a discutat suveranitatea României. Deputatul dl D. Lascu, un inimos patriot, având curajul opiniei în aceste zile de ruşinoase abdicări şi slugarnice atitudini în faţa injoncţiunilor de o rară impertinenţă ale judaismului uzurpător al dominaţiei universale, a interpelat guvernul ţării şi l-a constrâns să se declare, dacă România este un Stat suveran sau ba şi dacă da, înţelege guvernul să tragă toate consecinţele fireşti ale acestei suveranităţi traducându-o în fapte. Această interpelare, care în mod firesc ar fi trebuit să deslănţuească o unanimă, spontană şi înălţătoare manifestaţie de mândrie şi demnitate naţională, a dat naştere la o scenă ruşinoasă de generală şi slugarnică abdicare, care nu îşi găseşte perechea în analele Parlamentului Român. *Partidele politice, deţinătoare ale puterii sau râvnindu-o, prin reprezentanţii lor cei mai autorizaţi* — uitând jertfele martirilor din trecut, lepădându-se de pilda de bărbăţie a marilor înaintaşi din istoria mai recentă a micului Regat, profanând memoria celor ce au muşcat glia dându-şi viaţa pentru înfăptuirea României-Mari, — *au declarat şi recunoscut în dulce armonie, că România, aşa zisă Mare, nu este un Stat suveran şi că din momentul ce s'a resemnat într'o clipă de slăbiciune, sau uitare de sine a accepta ştirbirea suveranităţii sale, este datoria sa de onoare să şi respecte semnătura şi să renunţe la orice veleitate de emancipare.*

Nu ne făceam nici o iluzie în privinţa politicianilor ce se încăpăţinează a conduce această ţară şi nici în privinţa parlamentului, care nu a ştiut să dea *nici un bărbat*, care să protesteze, să-şi ridice glasul contra primejduirii viitorului neamului şi al ţării prin definitiva încetăţenire în massă a jidanilor cu ajutorul nouei constituţii, acel parlament, care a privit mut şi impasibil la complecta iudeizare a Basarabiei, Bucovinei şi Maramureşului, lăsând să răsune în pustiu glasul aceluiaşi dl Lascu, care s'a încăpăţinat de două ori să pună în discuţie chestia streinilor, turburând prin intervenţiile sale „inoportune“ deliciul înfruptării din tantiemele consiliilor de administraţie, aceste recompense ale tăcerii „patriotice şi umanitariste“.

Nu ne făceam nici o iluzie, însă credeam totuşi, că un elementar simţ de pudoare, un ultim dram de ruşine personală va face ca aceşti pretinşi conducători ai destinelor ţării să nu arunce complect masca şi să nu se arate în toată micimea şi goliciunea sufletească, ce nu poate stârni decât dispreţ.

Politicianii au preferat să arunce masca şi s'au complăcut — în aplauzele generale ale partizanilor — în rolul de a reînvia şi consfinţi regimul consular în România, de a îngheunchia ţara şi a o reduce la situaţia de umilă vazalitate.

Marionetele politicei româneşti şi-au făcut datoria, recunoştinţa celor interesaţi le este asigurată: anumita presă într'un elan delirant le cântă osanele şi Liga Naţiunilor, acest Suprastat de diabolică inspiraţie al pansemitismului triumfător nu le va precupeţi un zâmbet de dispreţuitoare gratitudine. Dl Duca şi-a consolidat definitiv situaţia de viitor şef de partid, iar dl Iorga s'a consacrat ca cel mai indicat şef de viitoare guvernare. „Marii Europeni“ trebuie să-şi aibă locul cuvenit în politiea ţării, iar cei ce şi-au găsit refugiul în „patriotica tăcere“ vor putea şi ei să aspire la milostiva bunăvoinţă a zeilor.

Dar ţara, dar naţiunea românească?

Să ştiţi, domnilor politiciani, că între Dv. şi ţară, între Dv. şi naţiunea românească întreagă este o prăpastie pentru vecie deschisă. *Ţara şi naţiunea românească nu vrea să ştie şi nu admite cu nici un preţ ştirbirea suveranităţii sale integrale, reînvierea caimacamiilor de tristă pomenire.*

Dacă politicianii sunt gata la o ruşinoasă şi umilitoare abdicare, dacă pretinşii conducători ai destinelor neamului sunt gata să renunţe definitiv la independenţa şi suveranitatea ţării câştigată cu jertfe îmbelşugate

de sânge şi suferinţe, de dragul respectării unei semnături inconştiente sau forţate, *naţiunea românească întreagă se ridică ca un singur om şi înlăturând pe precupeţii uitaţi de sine ai demnităţii naţionale din locurile unde pe nedreptul şi fără vrednicie sau ridicat, va şti să-şi afirme voinţa sa bărbătească şi nestrămutată de a nu tolera* **nici o atingere a suveranităţii sale şi să facă, că aceasta a sa voinţă să fie respectată de toată lumea.**

Valeriu Pop.

Momente decisive

Evenimentele se desfăşoară pe scara infinită a posibilităţilor, cu iuţeala maximă ce-o poate parcurge raza de lumină în nemărginirea timpului şi-a spaţiului. Momentele ce se reţin din haosul de fapte, sunt caracterisate prin importante efecte de radicale transformări şi sguduiri sociale, morale sau geologice. Acel moment când glonţul dela Serajevo a străpuns pieptul principelui moştenitor al casei de Habsburg, casă ce se clătina sub cutremurul apropiatei erupţiuni a naţiunilor nedreptăţite, a fost decisiv în istoria civilizaţiei şi a dreptului de auto-determinare a popoarelor. Tot cataclismul războiului mondial, cu odioasa speculaţiune ce s'a făcut de către laşii paraziţi ai omenirei asupra poporului rus şi cu tendinţele de demoralizare şi conrupţie aduse — după războiu — în toate domeniile de manifestare spirituală, (literatură, artă etc.) sunt efecte evidente ale momentului iniţial de desagregare socială şi morală.

Momentul de indignare şi revoltă al studentului din laboratorul de disecţie a cadavrelor dela institutul de anatomie din Cluj, este hotărâtor pentru direcţia de gândire a 10 mii de studenţi tineri şi 14 milioane de suflete ce vibrează în ritmicul gând şi grai românesc. Faptele ulterioare cu lecţia de morală pentru sperjurul dela Văcăreşti, ori cu răsplata binemeritată a inconştientului dela Iaşi, sunt accesorii curentului intensificat de intuiţia realităţii, pentru simţirea deplină a „idei naţionale", ameninţată cu demagogia steagului roşu.

Crearea organizaţiunilor de apărare naţională-internă, împreună cu tendinţa de eliminare a tot ce este putred în sânul poporului român, a decurs ca o urmare logică a revenirei la adevărată conştiinţă naţională. *După scurgerea alor 3 ani de frământare, în* **10 Decemvrie,** *când studenţimea română îşi serbează aniversarea unui început, se prezintă clar şi precis mobilul pentru care s'a ridicat un steag cu o deviză şi s'a născut „Imnul Naţional Creştin". Există în Ţara Românească, azi, o problemă de care depinde mâine armonica desvoltare şi propăşire a neamului nostru pe toate terenele de activitate, economică sau culturală. Ea* s'a formulat simplu, într'o pretensiune şi justă şi chiar extrem de umanitară: **„numerus clausus"!** Generaţia ce se ridică azi, şi-a luat sarcina de-a rezolvi această problemă. De aceea prin reamintirea momentului unui început de acţiune, care evocare întăreşte credinţa în victorie, se face un act şi de recensie cât şi de apel pentru cei ce şovăind, au întârziat de-a se înrola în rândurile prime. Pentru noi românii, istoria a înscris o serie de glorioase momente în decursul evoluţiei sale. Cu 1 Decemvrie dela Alba-Iulia, se încheie cartea primă a epopeei naţionale. **Generaţia de azi, a deschis o carte nouă cu 10 Decemvrie 1922, şi toate paginile ce le va scrie viitorul, vor evidenţia dreptul şi puterea de viaţă a românismului.**

I. Adămoiu

Jidanii distrug „România jună"

Fiecare din noi ştie, că Jidanii au la baza caracterului şi creşterii lor altă concepţie despre lume, morală, drept şi rostul vieţii. Dacă pătrundem bine în tainele şi intenţiile lor vedem că în viaţă şi în lupta pentru existenţă stau în contradicţie cu felul de a fi, de a trăi şi de a se organiza celelalte popoare. Nu din punct de vedere al rasei sau al concepţiei lor religioase au fost şi sunt ei urâţi şi uricioşi tuturor celorlalte rase şi popoare, ci din punct de vedere al caracterului şi al timbrului vieţii lor. Mai sunt şi alte rase, alte popoare cu alte concepţii religioase, decât cele creştineşti şi totuşi nu sunt nesuferite precum sunt Jidanii. Jidanul este microbul distrugerii şi nimicirei mai degrabă sau mai târziu a tuturor celorlalte popoare şi State în mijlocul cărora trăeşte. Jidanul este crescut de mic cu simţul distrugerii a tot ce nu este jidovesc. Aceasta o ştim cu toţii, dar că Jidanii distrug „România jună" aceasta nu o ştiu toţi. „România jună" este societatea academică a studenţilor români dela Universidatea din Viena. Viena a fost cel mai de frunte centru de cultură apuseană pentru Românii de sub stăpânirea habsburgică. Mulţi bărbaţi cari şi-au câştigat cultura la Universitatea din acest oraş s'au distins şi au strălucit cu numele lor atât în literatură, cât şi în conducerea destinului poporului nostru, la Românii asupriţi, ba chiar şi la cei din România liberă. Voiu aminti numai câţiva din marea mulţime, cari s'au distins prin talente strălucite şi neîntrecute: Petru Maior, Gheorghe Şincai, Gheorghe Lazar, fraţii Hurmuzachi, ilustrul elev dela Terezianum, Tit. Maiorescu, compozitorul Ciprian Porumbescu şi neîntrecutul geniu Eminescu. Apoi în timpul mai modern eroul bucovinean Ion Grămadă care a picat la Mărăşeşti apărându-şi neamul cu pumnii şi cu dinţii. Şi în timpul de faţă mulţi s'au perindat prin Viena, — acest focar de cultură pentru atâtea popoare — ca scriitorii şi poeţii noştri Nichifor Crainic şi Lucian Blaga, apoi criticul Al. Busuioceanu şi câţi alţii ale căror nume au rămas necunoscute. Toţi aceştia şi mulţi alţii din toate ţinuturile româneşti au trecut prin societatea academică „România jună" pe care astăzi voesc a o distruge studenţii ovrei din România, cari studiază în Viena. Aceştia s'au organizat în o societate cu numele „Rumänische Akademische Studenten-Verein" in Wien. (Societatea academică a studenţilor Români din Viena). Din întâmplare am văzut placate în toate unghiurile Universităţii pe cari se arătau puncte ademenitoare pentru toţi studenţii cari vin din România de se înscriu la Universităţi. Să amintim unele din punctele ademenitoare: 1. Societatea susnumită dă mijloace de întreţinere celor săraci. 2. Mijloceşte reducerea taxelor la înscriere şi examen. 3. Mijloceşte şi uşurează pela consulate scoaterea paşapoartelor şi oferă multe alte mijloace de întreţinere precum: combustibil, alimente, îmbrăcăminte mai eftină tuturor acelor studenţi cari s'au înscris de membri. Şi cum ei îşi iau titlul de „Societate academică a studenţilor Români" orice fel de studenţi cari trec şi văd placate cu vorbe ade-

menitoare se înscriu în această societate, condusă exclusiv de ovrei. Sâmbătă în 24 Octombrie 1925 între orele 2—3 după masă ne-am decis 5 inşi şi anume conducătorul „României june“ domnul Gheţie, preotul capelei ortodoxe române, dl I. Mitariu, studentul Izăceanu, casierul „României june“ şi subsemnatul să vizităm sediul susnumitei societăţi, în cafeneaua „Arkaden“ Wiena I Strada Universităţii No. 3. Aici trecem prin cafeneaua parter, urcăm treptele în etaj şi intrând în local şi făcând cunoştinţă cu membrii societăţii, constatăm că în societate sunt aproape numai studenţi cu nume ovreeşti. Am dat însă şi de nume româneşti şi de studenţi de alte naţionalităţi din România. Aşezându-ne la o masă mi-a bătut la urechi un nume românesc, Anghelescu, care făcea parte din comitet, iar la înfăţişare avea tip ovreesc. Intru în discuţie cu acest individ voind a constata dacă e român şi din care parte. La întrebarea mea dacă e român de naţionalitate am primit răspunsul că „da“. Constituţia ar fi făcut mai bine dacă ar da la cetăţeni certificat de cetăţenie română, iar am de naţionalitate română. Ba mi-a spus că e chiar din Bucureşti. Observând că ştie bine româneşte şi că limba germană o rupe ca din topor având totodată şi nume românesc, mi-a venit a crede că era român de origine. Dupăce mi-a fost povestit că a fost şi membru al societăţii „Românei juna“ şi în fine a ieşit din societate fiindcă „România jună“ e o societate moartă, zicea el, înfiinţând noua societate spre finea anului trecut, l-am întrebat dacă este cumva rudă cu dl Ministru Anghelescu. Mi-a răspuns că se poate ceva mai depărtat, dar el nu are ştire. Fiindcă era şi la conducerea acestei societăţi l'am întrebat cam câţi membri sunt în ea. Me-a răspuns că sunt peste 200 din toate naţionalităţile fără deosebire de confesiune. Sunt şi Români de origină înscrişi în această societate?“ întreb eu. „Da, negreşit că sunt bunăoară domnul ăl înalt cu mantaua sură, e un Român din Bănat“. După acestea am rămas nedumerit că ar fi Român, dar totuşi pentru a mă încredinţa despre caracterul lui dacă e Român, am protestat spunându-i că dacă ar fi Român adevărat n'ar fi eşit din „România jună“ să facă altă societate internaţională şi să lucreze la distrugerea aceleia, care are un trecut atât de glorios şi cu tradiţii atât de vechi. Cu aceste cuvinte m'am depărtat de Anghelescu, apropiindu-mă de prietenul meu Izăceanu spre a-i cere informaţiuni fiind şi el tot din Bucureşti şi cunoscând mai bine împrejurările din Viena. Intre aceea n'am încetat a arunca privirile mele şi asupra ţinutei lui Anghelescu printre prietenii săi faţă de oaspeţii nepoftiţi cum era părintele Mitariu şi ceilalţi. Dela prietenul meu Izăceanu am aflat că Anghelescu e un ovreu din Bucureşti şi acum face pe Românul grozav numai printre noi, dar în fond tot evreu a rămas, ba chiar e şi mai periculos ca alţi ovrei, cari nu şi-au schimbat numele. Intre aceea aud o larmă şi un tumult mai mare în stânga noastră, prin câţiva paşi m'apropiu şi eu de tumultul iscat, îmi fac loc printre studenţi să aud mai bine conflictul iscat între conducătorii evrei şi tânărul şi energicul Gheţie, care striga că această societate n'are dreptul să reprezinte pe studenţii Români şi că interesele studenţilor Români are să le reprezinte „România jună“ şi că ei să-şi schimbe numele societăţii „Societatea academică a studenţilor ovrei din România“ sau în „Societatea studenţilor din România“ şi n'are voe să rămână „Societatea studenţilor Români din Viena“. Cum a şi rămas cum vom raporta mai la vale. Pe Anghelescu l'am văzut gesticulând în mod sfidător şi obraznic caracteristic rasei din care face parte, între prietenii săi faţă de parohul Român din Viena I. Mitariu. Se înţelege, — pe din dos nu în faţă şi cu vorbe sfidătoare, — faţă de organizarea Românilor din Viena. Intr'aceea noi trebue să plecăm şi ne despărţim cei 5 cu gândul şi promisiunea de a ne întâlni la 5 ore la adunarea generală a susnumitei societăţi, care avea în program şi modificarea statutelor.

Am fost singur dintre toţi cinci. Iau locul în o bancă ca să ascult cele ce se vor petrece şi se vor discuta. Şi mai mare mi-a fost surprinderea văzând aceasta cum cetăţeni români îşi bat joc de neamul şi de Statul nostru în străinătate şi nu am înţeles prin ce dureroasă manoperă unii dintre ei sunt bursierii Statului Român după cum mi s'a spus în Viena. Iată câteva exemple. Cineva ia cuvântul referitor la nostrificarea diplomelor. Mai de mult, zic ei, nostrificarea diplomelor la medicină şi farmaceutică nu mergea, fiindcă ministerul a declarat că celce vin din străinătate nu sunt apţi, acuma în prezent nostrificarea merge mult mai uşor, — imitând cu degetele numărarea banilor (mituirea) — ea se face numai din trei obiecte şi se poate să nu ştii aşa de bine româneşte. Mai de mult cădeau tinerii la nostificare, acum nostificările se face mult mai uşor şi legea pentru nostificare, ministerul o va modifica încă, îi asigură oratorul. Iar de comisia de nostificare să n'aibă grijă, fiindcă nostificarea acum merge mai uşor ca mai demult. Dar ea nu se poate face dacă nu cunosc limba română măcar cât de cât. Pentru acest scop zice unul, că anul trecut s'a înfiinţat un curs de limba română dar la curs s'au prezentat numai câte doi, trei şi la ficare oră tot alte persoane, aşa că cursul de limba română n'a putut fi ţinut. La aceste cuvinte au *aplaudat toţi*, strigând *„Bravo“ râzând şi ironizând necesitatea limbei române.* După acestea se anunţă la cuvânt dr Koch, care în curând îl vom vedea medic militar fericind armata română. Cunoscându-mă s'a ridicat numai de ochii lumei şi s'a anunţat la cuvânt, ţinându-le o morală că ei nu fac bine că îşi bat joc de limba Statului din care fac parte ca cetăţeni şi în care trebue să-şi nostifice diplomele şi propune ca anul acesta să deschidă un curs de limba română de care au nevoie, dar să-l cerceteze toţi. El este iarăşi *aplaudat în mod ironic de aceiaşi membri.* Apoi trec la alt punct din program, modificarea statutelor. Titlul rămâne acelaşi adecă „Rumänische Akademische Studänten-Verein in Vien“ (Societatea academică a studenţilor Români din Viena).

Mai lungă discuţie se face cu privire la primirea membrilor cari nu sunt academiciani, cari n'au maturitatea şi studiază în Viena la diferite şcoale speciale, hotărându-se să fie şi aceştia primiţi ca membrii extraordinari. Apoi ca membrii extraordinari pot fi şi studenţii din Rusia, Polonia, Ungaria etc. Ba chiar şi din State inimice României. Prin urmare această societate nu e nici academică nici românească, ci o societate internaţională, unde îşi pot bate joc universitarii jidani din Viena de toate neamurile şi Statele creştine. Să vedem câteva nume de membri din această societate: Koch, Seidner, Tuchfeld, Arborean, Anghelescu, Hoffman, Baumöl, Frank, Frankfurter, Mehlmann, Neumann, Rosenfeld, etc. E de observat că toate discuţiile s'au ţinut în limba germană jargon jidovesc.

Subsemnatul am părăsit sala scârbit de batjocurile la adresa noastră.

Nu înţeleg cum această societate are îndrăsneala a se preta ca înlocuitoarea „României june“ şi ca reprezentantă a Românilor dela Universitatea din Viena, ştiut fiindcă în sânul ei învaţă a-şi urî ţara şi neamurile între cari trăesc, în care în curând se vor întoarce ca conducători cu gânduri ascunse de distrugere a ţării în care s'au născut şi s'au format ca neam aparte fără să se asimileze, cei din România sfidând jertfa celor 800.000 soldaţi cari au înfăptuit cu vărsare de sânge România, pe care o cred sortită să-i fericească şi pe ei. Gândul lor e vădit: *distrugerea „României june“, distrugerea României-Mari.*

Dr. S. Fâşcu

Spre unirea sufletească

Nu m'am ocupat în viaţa mea de polemici sau în genere de articole de ziar, înţeleg în sensul de a le publica. Poate că îmi lipseşte stilul şi darul necesar acestor preocupări, ba chiar la urmă ocazia, mai bine zis o cauză care m'ar fi determinat spre aceasta. Este însă de datoria mea, ca ori şi a cărui alt basarabean, să răspund la articolul pe care-l publică dnul Medrea în „Înfrăţirea Românească“, Nr. 3 din 1 Decemvrie a. c. Poate că ar fi fost cel mai bun răspuns — tăcerea, de care în genere suferim noi basarabenii, dar tăcerea adeseori înseamnă confirmarea celor spuse de altul. De data asta ies din faza unei tăceri şi vreau să scriu câteva rânduri, în care să-i răspund dlui Medrea, tot aşa de sincer, tot cu acea dragoste frăţească pe care o evocă el în articolul suspomenit, ca să-l clarific pe dlui, şi pe acei pe care dânsul i-a dotat cu rândurile, de care am vorbit.

Ca să trec peste chestiunea luptei şi sbaterii pentru reîntruparea Basarabiei evocată de el, cred că este destul să amintesc figurele basarabene din aceste porniri, acele a unui Halippa, preot Mateevici şi arhiepiscopul Gurie, şi ceilalţi buni Români. Vreau să subliniez dela început chiar că dacă meritul unirii a fost a celor din vechiul Regat, a fost şi al basarabenilor, ce de altfel, mai puţin însă, recunoaşte şi dnul Medrea evocându-i pe cei ce au pierit prin Sakalin şi depărtata Siberia.

Cu aceste trec mai departe la chestiunea noastră studenţească propriu zisă. Declar dela început, ţin foarte mult să nu fiu rău înţeles, ţin ca mărturisirea mea să fie primită cu o acea sinceră dragoste, la care ţin ca şi dnul Medrea şi cu el poate şi alţii. Zic poate şi să vedem de ce.

„Printre alte păcate îl au şi acel de a vorbi limba rusă“. Ce aşi putea spune dlui Medrea? Să vede din aceasta că suntem contra României? Să vede din aceasta că nutrim sentimente antinaţionale?

Dar vedeţi, dacă basarabenii vorbesc ruseşte, dlui Medrea şi tuturor celorlalţi îi pare aceasta sfidare a sentimentului naţional. Este adevărat şi susţin cu el că se vorbeşte limba rusă de studenţi basarabeni. Dar să-i dau, înainte de a vorbi mai departe un exemplu: un arbore în plină creştere smuls şi transpus în altă parte nu ştie dnul Medrea, că acest arbore se va usca? Un alt arbore de aceiaş natură, dar sălbatec, altoit cu timpul prin îngrijire, dă roade frumoase, cari aduc mângâere celui ce l-a sădit. Ei bine dnul Medrea nu trebue să uite că basarabenii sunt arborii de cari vorbesc mai sus. Trăind într'un mediu pur rus, adoptat în şcoalele ruseşti şi în genere Basarabia rusească depe vremuri, crescuţi în familii cari şi ele erau sub influenţa narcotică, care într'adevăr a ştiut să o exercite, o spun aceasta sincer fără să-mi fie teamă de a fi înţeles ca întotdeauna iar greşit şi a fi poreclit „bolşevic“, porecla care nu se desparte de numele basarabeanului, lipsiţi de lumina pe care *acuma* dl Medrea ne-o dă nouă, caracterul nostru a devenit acel al arborelui de aceiaşi familie, însă a altoi specii de roade. Basarabenii aveau şi au ceva specific infiltrat de ruşi, nu ceva care îi deosebeşte de fraţii lor din alte părţi şi acestui fapt în parte se datoreşte vorbirea în ruseşte, în special. Nimeni nu poate să pretindă că o limbă pe care au vorbit-o părinţii şi chiar *eu*, până când Providenţa n'a vrut să refacă acea Românie-Mare. Ei bine, să se despartă de aceasta e foarte greu dintr'o dată, fie acea „dintr'o dată“, termenul de 7 ani de care dl Medrea se îngrozeşte. Şi nimeni nu poate să afirme contrariul, căci precum spre bucuria mea constată chiar dl Medrea însuşi, noi am făcut, facem şi vom face acea sforţare şi munca de a ne asimila în massa întregei studenţimi. Şi aici vine acea altoire a arborelui de care am vorbit. Ii se pot vedea roade în şcolile primare, prin urmare le bază, la gimnazii, licee şi universitate chiar, pe care dl Medrea o priveşte (în privinţa noastră), aşa de sceptic. Il învit pe dl Medrea să vadă în şcoli şi în licee acea altoire, tânără încă de tot, pe urmă să vorbească cu o fostă a mea profesoară de liceu de limba română dna Boldescu, care a fost poate singura dintre puţinii alţi, ce au ştiut să ne înţeleagă şi să ne îndemne cu dragostea ei de neam şi datorie, la acea altoire — şi în fine să-şi arunce privirea sa asupra societăţei ce există aici în Cluj „Moldova întregită“, unde va vedea basarabenii alături de alţii, — şi dacă nici atunci nu va fi satisfăcut de roadele altoirei, atunci vom mai discuta. Dar ca să le vezi trebue ca o condiţie absolut necesară, dragostea şi lipsa de prejudecăţi în chestiunea aceasta. Din nefericire în general colegii chiar, fraţii noştri nu ne-au înţeles, şi nu ne-au înţeles prin faptul că dânşii credeau că o boală grea poate să treacă la început, brusc, fără să treacă prin criză. Mă lămuresc. Acea altoire s'a făcut şi se face continuu, dar criza de reacţie, nu vrea să fie recunoscută de fraţii noştri şi aici este o foarte mare greşeală. Este pe atât de mare încât dacă n'ar exista unele dar destule suflete spre a ne înţelege, ar fi poate o veşnică desnădejde de a ne uni în cuget şi în simţiri. De ce nu lăsaţi, dle Medrea, şi toţi alţii chestiunea limbei? Sunt ferm convins că aţi auzit pe basarabeni tot atâta, dacă nu mai mult vorbind româneşte, pe cât şi ruseşte. Acesta este deja pronosticul că criza a început, şi dacă veţi şti să înţelegeţi cu adevărată dragoste ce se petrece în noi, veţi ajunge la vindecarea noastră complectă şi sigură, dar mai trebue încă timp. Ajutaţi nu prin faptul de a ne porecli bolşevici şi ruşi, cu toate că a fi un rus, în adevărata lui valoare nu este o ruşine, dar prin adevărata iubirea a unei inimi tinere atotertătoare şi atotînţelegătoare.

Ziceam mai sus, pronosticul se va putea pune desigur, căci dacă Rusia n'a putut să reducă la zero acel naţionalism al Moldoveanului din Basarabia, pe care vi l-au răpit 100 ani în urmă, şi el e tot Moldovean, atunci dacă vom merge crescendo în iubire, vom ajunge la acel ideal „uniţi în cuget şi în simţiri“. Dar trebue repet sus şi tare, dragostea într'adevăr ertătoare, chiar a acestei greşeli mari, după D-Voastră, de a vorbi ruseşte.

Mă veţi întreba: cum vi Dta să afirmi că n'ai văzut destulă dragoste? Eşti bursier, eşti atâta şi atâta, ai prieteni cari te iubesc, în fine tot acel frumos, pe care-l evocă dl Medrea, şi ţi-e totuşi puţin? Ei bine sincer mărturisesc (căci sinceritatea este ceeace ne călăuzeşte pe noi basarabenii în orice sentiment, şi poate aceasta ne şi strică, fiind poate în multe cazuri mai puţin sinceri, aveam mai puţine asupra noastră), repet sincer mărturisesc că *nu*.

Şi ca probă nu este nevoe să ne îndepărtăm aşa de departe, decât în acelaş articol al dlui Medrea şi anume: este nenorocitul caz al acelui grup de studenţi basarabeni (pe care nici nu-i cunosc de altfel) cari au rătăcit poate în stare de ebrietate sub influenţa vaporilor de alcool, şi ori cine ştie că un om beat nu e treaz. Dar dacă dl Medrea înţelege cum scrie el mai departe, că inimele noastre încep să bată tare pentru patria Română dacă simte, de ce pentru frumuseţea unei revindecări complecte, scoate cazul în relief, dând chiar şi numele a acelor băeţi rătăciţi? Era nevoe într'un apel aşa de frumos la o unire mai strânsă, pătrunderea, nu ştiu a câta oară din partea fraţilor colegi, încă o pecetluire cu stampila: „Bolşevici" ? Căci pentru fiecare e clar că dl Medrea vroia să pună în evidenţă acest fapt neîmbucurător. Nu ar fi fost mai bine din partea dlui Medrea să meargă să cerceteze pe acei cari au greşit calea, şi prin pură iubire frăţească pe care o pretinde că are, să-i aducă din nou spre idealul dorit? Eu cred că da şi ori cine care va pătrunde obiectiv fără nici un scrupul aceste nemăestrite rânduri, va crede la fel.

Este oare cauza de a fi acuzaţi de bolşevism? Dl Medrea ştie foarte bine că Basarabenii în mişcarea studenţească erau în marea lor parte, alături de ceilalţi, zic mulţi, căci şi între fraţi era desbinarea. Nu cred că e nevoe să citez cazul chiar a unui care a trădat cum a fost Vernichescu şi chiar atunci când a fost învinovăţit un... basarabean cu numele *Bandac*, care poate s'a retras din cauză că punând pe balanţa conştiinţei datoria către biata mama mai mult ca autosacrificarea. Dar totuşi n'a trădat! Şi această faptă a contribuit deasemenea într'o măsură mare la tăcerea şi la închiderea noastră în sine. Dar mai departe.

Nu fac politică, mi-e scârbă de ea. Totuşi invit pe toţi să vie, să se uite ce e în Basarabia la noi, nu din goana automobilelor cum fac miniştrii şi politicianii, să zic aceasta într'un cuvânt cu Episcopul Visarion al Hotinului. Mă doare, dar trebue să spun că este de nedescris. Onoare numai excepţiilor, cari într'adevăr, au ştiut să ajute cauza pentru care au venit, — restul, o să mă erte, nu corespunde menirei lor. Şi când Moldoveanul meu nu vede din partea unor puşi să-l îngrijească decât nepricepere şi batjocură, atunci eu să mă bucur şi uitând în trei zile cât viu deacolo până la Universitatea din Cluj, să uit tot, să strig de bucurie, să fiu ertător, când Basarabia mea geme de foame, căci trei ani de zile se face de zece ori mai puţin decât se seamănă? Şi când ajutorul dorit nu vine decât la zile mari, ca să năcăjească numai mai mult pe cei puţini care-l capătă, din mulţi ce-l aşteaptă, prin infimitatea sa, să mă bucur? Şi când văd atât de puţină îngrijire, eu fiul acestei ţări să fiu atotiubitor şi ertător? E cu putinţă oare? Dle Medrea, dragă dle Medrea, dta nu le-ai suferit, dta nu le cunoşti, nu le-ai trăit! Vino cu mine, la noi acolo în Basarabia dragă amândorora, ca un prieten, să vezi ce este acolo şi atunci să vii ca să mă acuzi că acea altoire merge aşa de greu şi dacă nici atunci nu-ţi vei schimba părerea, atunci îţi voi spune că astăzi când spui că ai iubire faţă de noi, nu este adevărat pentrucă nu ne înţelegi.

Dar încă ceva. Este oare datoria numai a guvernului să ajute Basarabia în nefericirea ei de astăzi? Studenţimea noastră dle Medrea oare n'are nimic de ajutat? Dragostea ei stă numai în vorbe; în fapte oare nu o poate arăta? Ea nu va putea să ajute luând această sarcină frumoasă, căci frumoasă e fapta de ajutor a fratelui tău, a acelui blând şi iubitor Moldovean! E oare nevoe să indic programul şi mijloacele? Dacă va fi nevoe de ele, le voi arăta. Cu această chemare răspund la toţi dnii Medrea cari spun că ne iubesc, şi nu mă îndoesc nici o clipă că aşa este. Că poate nu e multă iubire asta vom vedea, şi de aceia spun: „acum ori niciodată se poate să vă arătaţi toată dragostea pe care o aveţi pentru noi, ajutaţi pe părinţii şi fraţii noştri de acasă, flămânzi, căci atunci ne veţi ajuta pe noi, şi atunci când vom vedea aceasta dragoste în toată evidenţa şi frumseţea ei, atunci izbânda de astăzi se va încorona cu coroana de iubire frăţească, a cărei baze există.

Iată dar de ce, invers cu colegul, compatriot al meu Pogorevici, care zice: „lăsaţi-ne cu iubirea", eu zic şi Vă strig Vouă studenţilor: „Daţi iubirea frăţească adevărată nu prin slove sunătoare, căci ele se perd în haosul vieţei asupritoare ca un miraj, dar prin fapte ca acel pe care, dintre multe, l'am arătat eu, şi atunci ele, faptele vor ridica în sus, ca la războî, acel drapel pe care va sta scris cu slove neperitoare pe veci: Unire în cuget şi simţiri!"

Boris Iavorschi
stud. med basarabean, Cluj.

Studenţii din Bucureşti şi actualul Ministru de Externe

Dl I. G. Duca a primit o straşnică lecţie de demnitate naţională din partea opiniei publice româneşti, exprimată dârz şi cu temperamentul tinereţii de către studenţii Universităţii din Bucureşti.

Şeful departamentului afacerilor streine, în mania lui de a fi gentil fără nici o distincţie şi discernământ cu toţi străinii cari ne calcă ţara, a crezut că face un act de înaltă diplomaţie, înclinând tricolorul înaintea comunistului jidovit dacă nu Jidan (?), înaintea lui Henry Barbusse şi punându-i la dispoziţie acte *oficiale* spre a se lumina streinul nepoftit asupra procesului dela Tatar-Bunar.

Opinia publică bucureşteană a interpretat gestul Ministrului de externe ca o ştirbire a demnităţii noastre; şi prin intervenţia studenţimii a făcut pe oaspele duşmănos să părăsească România cu primul tren, iar „gentilului" Ministru credem că i-a dat o lecţie ce îl va feri pe viitor să mai comită asemenea gafe. Domnule Duca, tineretul de astăzi îţi aminteşte că România întregită nu mai seamănă cu cele două principate de înaintea domniei lui Cuza-Vodă şi pretinde conducătorilor ţării să se inspire în atitudinea lor faţă de streinătate din sentimentul mândriei unui neam, ce şi-a câştigat poziţia actuală în lume cu preţul sângelui vărsat din belşug. Cine vrea să guverneze comod, şi deci să evite greutăţile de tot felul făcând concesiuni, incompatibile cu interesele permanente şi demnitatea naţională, acela nu are ce căuta pe fotoliul ce ocupi: De aceia îţi spunem cu toată vigoarea:

Dacă mâna-ţi slabă cârma o apasă
Altuia mai tare locul tău îl lasă.

Revista

ARHIVA DOCUMENTARĂ

Năvala streinilor nedoriţi

Reproducem mai jos cuvântarea dlui deputat **Dumitru Lascu** *ţinută la Cameră în ziua de 5 Iunie 1925, şi cu acest prilej nu ne putem opri de a-i duce, în numele întregii suflări româneşti, mulţumirile noastre călduroase pentru curajul, cu care a scuturat guvernul pe chestiunea imigrării jidoveşti, faţă de care sfetnicii actuali ai Tronului arată o indulgenţă, o nepăsare şi deci o complicitate cu urmări fatale pentru viitorul naţiunii noastre. Regretăm, că din gălăgioasa opoziţie sterilă s'a găsit numai un singur om de caracter care şi-a împlinit datoria; şi denunţăm opiniei publice pe toţi acei parlamentari, cari fac o suspectă diplomaţie a tăcerii, pentrucă, ori se simt compromişi în afaceri cu Jidanii, ori nu îndrăsnesc să vorbească spre a nu se desminţi mâine, când vor veni la guvern. Aşteptam să auzim cuvântul dlor Vaida, Maniu, Iorga, Lupu, Argetoianu în chestiunea desnaţionalizării noastre prin năvala Jidanilor. Ori aceşti domni cred că nu există pericolul, denunţat cu atâta bărbăţie de deputatul Lascu?*

Iată textul discursului:

Domnule Preşedinte,
Onorată Adunare,

In ziua de 5 Iunie 1923, adică exact astăzi sunt doi ani, am făcut o comunicare dela acest loc, în chestiunea inundării în ţară a unui neobişnuit de mare număr de străini indezirabili.

Imprejurări dureroase mă silesc a pune onorata Adunare din nou în cunoştinţa textului acelei comunicări, care, spre nenorocirea mea, spre nenorocirea d-voastre, dlor parlamentari şi spre nenorocirea întregii noastre naţiuni, chiar că este mai actuală astăzi, de cum era în trecut.

Iată ce spuneam atunci:

„Din vremuri vechi, poporul românesc şi-a câştigat binemeritata reputaţie a refugiului pentru toţi aventurierii, parazitarii, care fără pic de contenire l'au invadat dela răsărit şi dela sud şi din miazănoapte şi apus".

Multe neajunsuri, multe catastrofe s'au deslănţuit asupra nenorocitului popor românesc pe urma acestor năvăliri.

Băgaţi de seamă însă, că, după războiu, flagelul, în loc să înceteze, s'a potenţat. Dela încheerea războiului şi până în prezent, numărul străinilor de tot soiul, ce ne-au invadat ţara, trece peste două milioane.

„Intreb pe dl ministru de interne, care dela început era în clar cu acest lucru, care este cauza toleranţei d-sale în această privinţă? De ce s'a ferit şi se fereşte a lua măsurile de cuvenită sancţiune împotriva abuzurilor, care prin sfruntate falşuri au încetăţenit şi încetăţenesc atâtea elemente indezirabile, mai cu seamă când, bine ştie că, aceasta este adevărata circumstanţă, ce stă la baza odioasei situaţii din Basarabia şi a unor necontenite manifestări turbulente din restul ţării, care ne cauzează atâtea mizerii şi neajunsuri faţă de străinătate?

Şi, fac întrebarea către onor. guvern, că dacă dl ministru de interne nu ştie sau nu vrea să ştie, care îi este datoria, de ce nu este chemat de către guvern acest domn ministru să şi-o îndeplinească, cinstit şi fără preget? De ce nu se procedează la revizuirea situaţiei tuturor străinilor intraţi în ţară dela încheierea războiului încoace? In consecinţă de ce nu se procedează la necondiţionata şi imediata expulzare a sumedeniei de străini indezirabili?"

*

Mă consider obligat, Onorată Adunare, să istorisesc dela acest loc faptul, şi adică faptele, cari m'au determinat să iau cuvântul în Parlament pe tema invaziei străinilor nedoriţi.

După cum ştiţi, grosul acestor parazitari îl constituesc elementele evreeşti, care trec frontiera noastră, venind din Polonia şi, mai cu seamă, din Rusia sovietică, înzestrându-se cu mişcătorul titlu de „refugiaţi".

In consecinţă, încă în decusul anilor 1920 şi 1921, le-am pus în vedere fruntaşilor evrei din provinciile unite şi din Vechiul-Regat, pe care îi cunoşteam, ca în interesul bine priceput al Statului, în interesul bine priceput al evreilor stabiliţi mai de mult în România, să intervină pe unde vor interveni, la „Liga Naţiunilor", la „Alianţa Izraelită", la corporaţiunile jidoveşti de tot soiul, care se ocupă de organizarea migraţiei evreilor de pe întreg rotogolul pământului, să intervină fără amânare, ca să se pună stavilă invaziei în România.

Revin [1]) la obiect.

Nu numai că nu este fără interes, dar mi se impune chiar, să vă comunic din nou, măcar în rezumat, răspunsul d-lui General Văitoianu, ministrul de interne de atunci, la comunicarea mea.

D-sa, după ce a recunoscut că cu adevărat suntem cutropiţi de parazitari, după ce a recunoscut vinovăţia organelor administrative în legătură cu această chestiune, după ce a constatat şi d-sa că, anumite corporaţiuni religioase, se ocupă cu introducerea în ţară a nepoftiţilor şi nedoriţilor, după ce ne-a edificat asupra faptului, că o sumedenie de escroci, din ţară şi din străinătate, s'au constituit aici la noi organe oficiale de ale altor State, citând şi un caz concret: asociaţia unor indivizi îmbrăcaţi în uniformă de ofiţeri americani, ce se intitulau „delegaţie americană", care în realitate erau escroci evrei de dincolo şi de dincoace de Nistru, şi care cu toţii împreună se ocupau cu încetăţenirea haimanalelor, prin acte false, fabricate de dânşii, zic, după toate aceste recunoaşteri şi constatări, dl General Artur Văitoianu s'a obligat sărbătoreşte, că până la 1 Octomvrie 1923 ţara va fi curăţită de străini.

Subliniaţi, dlor, straşnicele aplauze, obţinute de dl ministru de interne de atunci, prin această declaraţie a d-sale.

Nu cred ca jidovii drept credincioşi ai întregului rotogol al pământului să-l fi aşteptat cândva cu atâta ardoare pe al doilea Mesia, cum aştepta întreaga suflare românească acel termen de 1 Octomvrie 1923, care să o scape de penibilul flagel.

Dl Genaral Artur Văitoianu urma să devină al doilea intemeietor al României-Mari.

Şi acum binevoiţi a vă reaminti, în ce fel, mai bine zis, în ce hal s'au realizat grandioasele speranţe, pe care adevăraţii cetăţeni ai acestei ţări le-au legat de promisiunea sărbătorească a dlui General Artur Văitoianu!

Haimanalele, parazitarii şi escrocii continuă, neturburaţi de nimeni şi de nimic, să se scurgă în ţară.

Dar am mai şi fost surprinşi de ceva. Anume, la termenul când — după vorba dlui Artur Văitoianu — ţara trebuia să fie curăţată de străini, a apărut în *Monitorul Oficial* un comunicat, prin care se dă de ştire lumei, precum că termenul de şedere pentru haimanale se prelungeşte până la 1 Februarie 1924.

De aici încolo şi din această cauză ne văzurăm ţara devenită victima unei sinistre apariţii, devenită în halul de a

[1]) S'a lăsat din acest discurs o parte, care nu intră în vederile direcţiei revistei noastre. Noi credem, spre deosebire de dl Lascu, că toţi Jidanii, fără nici o distincţie, sunt deopotrivă de periculoşi.

ignora cu desăvârşire cele ce se întâmplă mai târziu.

Măcar am asisat la unele lucruri destul de interesante şi destul de importante pentru existenţa noastră ca Stat şi ca naţiune.

De exemplu, pe la începutul lunii Februarie 1924, adică la al doilea termen de evacuare, ne trezim învredniciţi de vizita unui domn „ales", după cât ştiu, mandatar al „Alianţei Izraelite", care se plimba pe la noi cu un ifos de nedescris, cotrolându-ne, investigându-ne şi sfătuindu-ne. Dela un timp, când unii curioşi au început şi dânşii a-i pune întrebări, menţionatul a răspuns, întâi de toate, că ştie precis numărul vranghelyiştilor refugiaţi în Bulgaria, jurându-se în acelaşi timp pe toţi prorocii Vechilui şi Noului Testament, că nu cunoaşte numărul „refugiaţilor" de pesie Nistru, ce se găsesc în România.

Ştia deci omul nostru tot ce vrei, cunoaştea toate chestiunile, faptele şi problemele de pe rotogolul pământului, afară, bine înţeles, de chestiunea ce cu adevărat avea să-l preocupe, *chestiunea parazitarilor ce ne invadaseră ţara.*

De încheiere spunea că a adus bani pentru scopurile sioniste din România.

Vedeţi bine că rezultatul vizitei dlui „delegat", al nu ştiu cui, a fost o nouă păsuire pentru indezirabilii noştri până pe la sfârşitul anului 1924.

Iar, până la acest nou termen, numărul „refugiaţilor", în loc să fie redus, ori măcar să fie stagnat, a crescut în proporţii înspăimântătoare.

Insă, şi de data aceasta răbdarea noastră, toleranţa noastră, a fost răsplătită cavalereşte, fiindcă, pe la începutul anului 1925, iată-l coborându-se între noi un adevărat, un straşnic Mesia jidovesc, în persoana unui dom Socolow, care, după ce ne-a cermoniat prin toate localităţile mai de seamă ale ţării câte o sumedenie de sfeştanii, a consfinţit patria noastră pentru totdeauna de al doilea pământ al făgăduinţei.

Nu am ştire, nu cunosc cazuri în istoria omenirii, ca cineva să fi avut parte de atâta fast, omagii şi închinăciuni, ca dl Socolow, înaintea căruia se prosternau, pe întrecute, de o parte Jidovii săi, care îl întâmpinau cu sutele de mii, iar de altă parte membrii guvernului român, umiliţi cu desăvârşire în calitatea lor de reprezentanţi ai Statului român, faţă de Socolow-ul reprezentant al împărăţiei jidoveşti de o miie de ani, pe acest pământ.

Inţelegeţi că vizita lui Socolow a decis de soarta ţării şi a neamului nostru.

De atunci chestiunea evacuării şi a invaziei haimanalelor parazitare s'a înfundat, pe semne, pentru vecie.

Şi, pentru deplină lămurire, cunoaşteţi că, de aci încolo a început să funcţioneze, pe faţă, scutită de ori şi ce sancţiuni, ce se aplică infractorilor de drept comun, — o adevărată putere suverană pe pământul nostru, care, ce e drept, a funcţionat şi până acum alături de fictiva putere de Stat românească.

Numai în mod clandestin însă.

Acum are curajul deplin, se dă pe faţă, bătându-se pe piept, cu rolul ei de organ executiv local al împărăţiei mondiale jidoveşti.

Nu vă trebue multă bătae de cap ca să ghiciţi că teribila putere suverană în chestiune este „Uniunea Evreilor Pământeni".

Intâmplător eram de faţă la o şedinţă a Senatului, în care actualul domn ministru, — preşedinte al României, a ţinut un discurs de straşnică intransingenţă naţională.

Prin acest discurs dl Ionel Brătianu spunea lumei că n'are să se supună unor dispoziţiuni ale tratatului de pace, care ar atinge suveranitatea Statului român*).

Câtă străşnicie de demnitate şi de intransigenţă naţională se părea că exprimă acele cuvinte! Asociaţia de aderenţi şi sclavi politici, ştiutori şi neştiutori, ai dlui Ionel Brătianu, căzuse într'un delir fără margini.

Alături de aceştia însă, par'că îi văd şi aud şi acum pe scepticii încercaţi, pronunţându-se: „Dacă ar da bunul Dumnezeu să fie aşa! Dar vedeţi, cât de departe ne găsim de realitate"!

Şi, dlor, înţelegeţi nemărginita mea durere, când trebue să vă declar că, această rezervă, această îndoială este înspăimântător de bazată.

Ascultaţi conţinutul documentului, pe care vi-l citesc acum şi constataţi adevărul adevărat:

Comisarul regal către Corpul IV Armată.

„La ordinul dvoastre No. 10.143
„1925, am onoare a raporta:

„1. Indivizii Feghea Dabija, Ghersin Toporosky, Simcha Burchatosky, „Maria Buzilă, Grigore Huşcă, Şmil „Colermann, Nichifor Ciuntu, Filip „Vacarov, Azril Curbet, Şaia Fuchs, „Gh. Beleuţă, Gavril Ţenti, Ana Mariciuc şi plutonierul Giroveanu I. „regimentul 3 grăniceri.

„Aceştia, toţi la un loc, formau o „organizaţie, care se ocupa cu trecerea refugiaţilor evrei din Ucrania „în Basarabia.

„2. Nu mai este nimeni amestecat în această afacere, decât cei „mai sus notaţi.

„3. Afacerea este în curs de cercetare. Indivizii Gh. Toporovsky şi „Simcha Burchatovcki erau agenţii „Uniunei Evreilor Pământeni", cari „veneau la gara Dochia şi primeau refugiaţii, pe care-i conducea la Bucureşti, având la ei date de uniune, „bilete de liberă petrecere în ţară, „căpătate dela Siguranţă.

„Aceste bilete erau în alb.

„S'a crezut necesară o descindere „la *„Uniunea Evreilor Pământeni" „şi a agenţilor ei, pentru a descoperi mijloacele, actele şi numărul „de contravenienţi la trecerea frontierei,* însă Ministerul de război, „Secret. General, ne ordonă a ne „considera cererea de percheziţie făcută parchetului tribunalul 6. Ilfov, „ca retrasă pentru Uniunea evreilor „pământeni. (Telegrama No. 654 din „27 Februarie 1925).

„4. Nu s'a mai descoperit nimic care ar interesa siguranţa Statului".

Raportor, *Indescifrabil.*

„1925, Februarie 9".

Rămâne ca, Românii conştienţi, câţi vă găsiţi în acest Parlament şi în afară de acest Parlament, să faceţi cuvenitele comentarii, să calificaţi, după cuprinderea dvoastre, sfruntatele ticăloşii şi escrocherii, infracţiunile de drept comun, dovedite prin acest document.

Va trebui să adăugaţi însă, adică să repetaţi constatarea mea de mai înainte, dupăcare:

Alături de fictiva putere de Stat românească, funcţionează la noi o adevărată putere suverană, ca filială a unei puteri mondiale, filiala „Alianţei Izraelite", care după cum ştiţi, este „Uniunea Evreilor Pământeni".

Această putere se ridică deasupra regulelor şi legilor în fiinţă, scutită fiind de toate sancţiunile ce se aplică în ţările independende şi civilizate infractorilor de drept comun.

Vedeţi acum, prin ce fapte se ilustrează adevăratul rost al dialecticei bizantine, al rodomontadelor, al vorbelor goale, ce le produce cu atâta efuziune pe această temă premierul nostru.

Considerându-mă însă obligat, să vă dau un tablou cât mai fidel al adevăratei situaţii, în care ne găsim, al adevăratului rezultat, produs de

*) In realitate era vorba de fidela reproducere a unor puncte de privire, exprimate, mult mai înainte, în Parlament şi în presă, de către altcineva.

un regim ipocrit, becisnic şi nefast, continuu cu înşirarea documentelor.

Mă refer la comunicatul unui zelos român, dl dr I. Duscian, comunicat apărut în ziarul „Universul“, No. 125, din 4 Iunie 1925, prin care se supune textual:

„. . . că Basarabia a fost inun„dată de o massă enormă de refu„giaţi din Rusia, se verifică cu da„tele oficiale, care reduc această „massă la 100.000 de oameni.

„Bine înţeles, în această massă „nu intră decât aceia cari au trecut „Nistrul într'un chip mai puţin sau „mai mult legal. Rămân încă şi „aceia cari s'au strecurat în mod „clandestin, căci timp de 7 ani au „funcţionat sistematic anumite orga„nizaţii, cari pentru sume, variind „între 10.000 şi 25.000 (majorân„du-se în fiecare an), au trecut din „Rusia în Basarabia pe cine au voit. „Aceste organizaţii se foloseau de „primari, preoţi sau rabini, după „cum cel ce trecea era creştin, sau „evreu, şi de perceptor, care elibe„rau certificate acelui ce urma să „fie introdus în ţară, atestândui-se „că face parte din comuna cutare, „că s'a născut în comuna aceea şi „că a plătit şi impozitul pe ultimul „trimestru. Aceste acte se înaintau „peste Nistru şi când fugarul punea „piciorul pe pământul Basarabiei, „era tot atât de basarabean ca acei „ce nu ieşise din graniţele ei.

„Mulţi dintre cei introduşi în chi„pul acesta sunt azi proprietari agri„coli sau urbani şi sfidează cu au„toritatea lor pe băştinaşi.

„Controlul lor s'ar fi putut face „cu uşurinţă, căci o amănunţită cer„cetare a actelor lor, ar fi dovedit, „că ei nu s'au născut în Basarabia, „n'au trăit în comunele, de unde au „căpătat actele, cu care dovesc acum „că sunt basarabeni, căci în Basa„rabia până la 1917 au existat or„ganizări de caste, în care erau tre„cuţi toţi acei, care făceau parte din „aceste caste. Aşa erau castele de „nobili, burghezi, meseriaşi şi ţărani. „Şi administraţia fiecărei caste avea „înregistraţi pe acei ce le aparţineau. „Nu puteai în Rusia să dobândeşti „un paşaport general, decât dacă „aveai din partea administraţiei cas„tei din care făceai parte, un certi„ficat de indentitate.

„Cum în arhivele tuturor comu„nelor din Basarabia se găsesc la „administraţiile castei cadastrele cu „numele tuturor locuitorilor basara„beni, s'ar fi putut vedea din ele „dacă nouii cetăţeni sosiţi de peste „Nistru şi toţi acei cari au acte de „identitate eliberate după 1918, se „găsesc înscrişi şi în cadastralele „castelor.

„Măsura aceasta de control a spe„riat pe neocetăţenii Basarabiei şi au „intervenit ca ea să nu se pună în „aplicare, deoarece vedem în ziarele „ruseşti publicându-se următoarea „informaţie:

„După intervenţia vice-preşedin„telui Camerei, dl Gherman Pântea, „atât ministerul de interne, cât şi cel „de justiţie, au recunoscut dreptul la „supuşenia română şi acelor basara„beni, cari s'au născut în Basarabia, „dar n'au fost înscrişi în societăţile „de castă, cari au existat sub ruşi“.

„Ori, naşterea acestor noui basa„rabeni din Basarabia am văzut mai „sus cum a fost stabilită, ca să în„ţelegem de ce ei s'au ferit să li se „stabilească identitatea şi trecutul cu „actele dela societăţile de castă şi „au intervenit să fie scutiţi de a-şi „stabili pe calea aceasta identitatea „de basarabeni.

„Aşa, că toţi veneticii pripăşiţi în „această provincie, unde au creat „atmosfera grea, în care ea trăeşte, „vor fi recunoscuţi de cetăţeni ro„mâni în paguba şi suferinţa local„nicilor adevăraţi“.

Dr. I. Duscian

Din acest comunicat se constată că:

a) Organizaţiile criminale, care se ocupă cu introducerea haimanalelor de peste Nistru şi de aiurea, în Basarabia şi în toată ţara, cu încetăţenirea lor prin acte falşe, cu un cuvânt, organizaţiile, despre care dl general Artur Văitoianu vorbia de pe banca ministerială acum doi ani, sunt în fiinţă şi funcţionează şi astăzi, nesupărate de nimeni. Încă se bucură de protecţia atâtor factori de seamă, cum e de exemplu un d. vicepreşedinte al acestei Camere.

Nu numai aceşti factori ai vieţii noastre publice, dar şi organele administrative ale Statului român dau dovadă despre complicitatea lor cu menţionatele organizaţii criminale, de vreme ce înţeleg să tăinuiască numărul adevărat al intruşilor, afirmând, că n'ar fi mai mulţi de 100.000 de inşi.

Pe când se ştie că, în realitate, numai în Basarabia se găsesc de vreo zece ori mai mulţi.

Parveniţii sustrag terenul de sub picioarele băştinaşilor, însuşindu-şi proprietăţile acestora. Cu alte cuvinte, devin stăpânii de fapt ai Basarabiei, compromiţându-i caracterul românesc, compromiţând situaţia de drept public a acestei provincii, ca parte integrantă a Statului român, a cărui suveranitate o contestă.

Dacă mă veţi întreba, unde este a se căuta originea acestei nemai auzite debandade pe teritoriul unui Stat cu pretenţia de Stat independent şi suveran, nu pot răspunde altfel, decât repetând iară şi iară cele afirmate mai înainte: Suveranitatea noastră naţională pe pământul României-Mari este mai de grabă o ficţiune, decât o realitate. Adevărata suveranitate este reprezentată aici de aşa numita „Liga Naţiunilor“, sau — ceeace este aproape acelaş lucru — „Alianţa Israelită“.

Citiţi comunicatul următor şi vă convingeţi:

„Refugiaţii Ucrainieni în România“.

„Demersul unui reprezentant al Ligii Naţiunilor“,

„Dl Robert Brunel, delegatul „Ligii „Naţiunilor“ pentru refugiaţi, a so„sit în Capitală“.

„Dsa a avut consfătuiri cu dl I. „G. Duca, ministrul de externe, şi „cu dl Franasovici, subsecretar de „Stat la ministerul de interne, în „privinţa unui aranjament pentru re„fugiaţii ruşi din Basarabia. Guver„nul nostru a promis, că în această „chestiune va da o cât mai largă „interpretare asupra relaţiilor de ru„denie cu supuşii români ale refu„giaţilor ruşi. *Aşa dar oricine din „refugiaţi are o rudă stabilită în „România, va căpăta învoirea de a „rămâne în ţară.*

„Pentru ceilalţi refugiaţi ruşi, *„Liga „Naţiunilor“ a înfiinţat un fel de „act de identitate special, care va „servi la paşaport refugiaţilor ruşi, „cu dreptul de a călători în orice „ţară.*

„România aderând la această dis„poziţie, va elibera autorizaţii, etc. „etc“.

(Ziarul *Adevărul,* No. dela 4 Noemvrie 1923).

Dlor deputaţi, din acest comunicat şi din atâtea alte comunicate de acest soiu ale sumedeniei de organizaţii şi instituţiuni, care cu atâta zel şi aşa de sistematic se ocupă de chestiunea migraţiei elementului jidovesc din Polonia şi mai cu seamă din Rusia, desigur că veţi fi reţinut termenul: *„refugiaţii evrei“.* Acest termen se repetă în fiecare frază, constituind firul roşu al tuturor comunicatelor şi acţiunilor „Ligei Naţiunilor“, referitoare la situaţia sub diferite raporturi, sub raportul etnografic, politic, economic, etc. din Statele Orientului Europei, unde elementul jidovesc este reprezentat prin masse de multe milioane.

Cum titlul de *„refugiaţi“* se aplică mai cu seamă evreilor veniţi din Rusia, cu drept cuvânt veţi pune întrebarea: de unde şi până unde poate fi vorba de refugiaţi din această ţară, guvernată şi condusă pe deaîntregul, adică şi politiceşte şi economiceşte, de către evrei?

Crede cineva, cu minte sănătoasă, că ar fi posibile aşa numitele „pogromuri“ în Rusia?

Onorată Adunare, dacă noţiunea „pogrom“ ar fi să însemne maltratarea, schinguirea, omorârea în masă a ovreilor, numai pentrucă sunt ovrei, hotărât, că mai de grabă ar putea fi vorba de Palestina decât de Rusia.

Dacă însă această noţiune înseamnă constrângerea tuturor elementelor parazitare — grosul cărora, precum se ştie, îl formează ovreii, — la muncă productivă, veţi cunoaşte că nicăiri pe faţa pământului, nu bântuesc astfel de pogromuri ca şi chiar în Rusia, ai cărei guvernanţi, în proporţie de 95%, fac parte din neamul lui Israel.

Iar după toate aceste, desigur, veţi pune şi altă întrebare: Cum se poate ca Rusia de astăzi, prezentată lumii *ca ţară a progresului desăvârşit, a liberalismului fără de margini; ţară în care dreptul de liberă determinare a popoarelor este afişat pe toţi pereţii şi pe toţi stâlpii; ţară, din care — ca consecinţă a menţionatului drept — ovreii emigrează cu milioanele; această Rusie este constituită un adevărat Eldorado ovreesc. Pe când România, unde imigrează, înfigându-se pentru vecie acest element, unde procentul ovreilor faţă de restul populaţiei s'a triplat în ultimii 5—6 ani; această Românie este cunoscută pe întreg rotogolul pământului ca cea mai ticăloasă ţară, un adevărat infern pentru neamul lui Israil; pusă pe lista de proscripţie a Statelor, cărora li se pregăteşte sigura prăbuşire?!!*

Este, fără doar şi poate, o tactică şi aceasta, despre rostul căreia sunt chemaţi să se pronunţe, pentru care vor răspunde acei, care pun la cale practicarea ei.

Nici decât însă autorii şi dirigiuitorii acestui procedeu să nu scape din vedere, că încât ne priveşte, cunoaştem în toate iţele apucăturile, ce le-au întrebuinţat în trecut faţă de alte ţări şi pe care, după cum vedem, le repetă acum faţă de România, în scopul bine priceput, de a pune mâna definitiv pe destinele ei.

Decât, oricât de teribilă ar fi puterea factorului, ce înţelege a lucra cu astfel de mijloace perverse, nu va exista nici când acea putere pământească, care să discute dreptul nostru de justă apărare, dreptul nostru de a pune adevărul adevărat în faţa minciunilor şi a calomniilor.

Acest adevăr este cu atât mai izbitor, cu cât în timpul din urmă, este scos la iveală şi de unii factori conducători ai întregei ovreimi de pe rotogolul pământului, şi nu cei conduşi şi ocrotiţi de dânşii îşi vor putea permite să le discute buna credinţă şi obiectivitatea.

Datorim recunoştinţă, şi i-o exprim dela acest loc, dlui Dr. Weismann Chaim, unul din cei mai distinşi bărbaţi, care i-a avut cândva neamul său, pentru constatarea sa făcută la congresul sionist dela 17 Februarie 1925, ţinut în oraşul New York.

Ascultaţi fără nici o preocupare spusele dlui Dr. Weismann şi constataţi realitatea:

„E regretabil, dar a devenit o „formală tradiţie, deschiderea con„greselor sioniste prin descrierea su„ferinţelor jidovimii. Situaţia econo„mică a evreilor dintre Rin şi Volga „se va schimba foarte puţin, chiar „şi în cazul că antisemitismul ar „dispărea.

„După America, centrul cel ma „important al jidovimei este Polonia „moştenitoarea tradiţiilor jidovimei „ruseşti. Cea mai mare parte a ovre„ilor polonezi aparţine clasei de mij„loc a elementului industrial şi co„mercial. Baza comerţului lor era „Rusia, Caucazul şi Persia.

„Voiajori evrei au câştigat piaţă „pentru mărfurile poloneze chiar şi „în China. Astăzi între Rusia şi Po„lonia au încetat automatic orice le„gături de afaceri.

„Polonia devine Stat agricultor şi „massele evreilor rămân fără putinţă „de a câştiga. Intreg Lodz-ul ar dori „să emigreze în Palestina...

„... Guvernul polonez a mono„polizat foarte multe ramuri comer„ciale, ceeace a provocat nimicirea „multor mii de existenţe jidoveşti. „Tendinţa guvernului se bazează pe „ţărănime.

„Din această cauză, aproape toate „impozitele le repartizează asupra „oraşelor, adică asupra ovreilor, „forţaţi în acest fel să emigreze din „ţară. Acest curent progresează cu „punctualitatea unui aparat, fără să „poată fi împiedicat.

„Până acum eram obişnuiţi să au„zim despre pogrom-uri şi despre „alte lucruri de acest soiu. Guver„nul polonez însă a inventat expe„diente noi, cu ajutorul cărora poate „lucra mai bine şi mai fără sgomot.

„Acest războiu de exterminare de„curge şi în celelalte ţări din ori„entul Europei. Se constată acest „lucru mai cu seamă despre Rusia, „unde curentul nu se vede aşa de „clar, fiindcă nu avem putinţa să-l „urmărim atât de punctual, însă şti„rile sosite de acolo dovedesc, pre„cumcă milioanele jidovilor care tră„iesc în Rusia, îşi pierd tot mai mult „zi de zi, terenul de sub picioare. „Sistemul de astăzi face imposibilă „aranjarea economică a comersan„tului şi a micului industriaş. Nu „vom exagera deci, constatând că, „dela Vistula la Ural multe milioane „de evrei au fost aruncaţi pradă pei„rei lente. Nici când poporul nostru „nu şi-a trăit un capitol atât de trist „şi de grav al istoriei sale.

„La fel în celelalte ţări ale Euro„pei. Diferitele probleme eşite la „suprafaţă agravează tot mai mult „situaţia jidovimei. In Italia instruc„ţia religioasă, introdusă de fascişti, „îi forţează pe părinţii ovrei, ca să „înfiinţeze şcoli, sau să-şi lase copiii „pierduţi pentru jidovime. Chiar şi *„în Cehoslovacia, care dispune de „cei mai liberali bărbaţi de Stat, „interesul de autoconversare al cehilor „aruncă minorităţile naţionale într'o „situaţie economică lamentabilă, cu „consecinţa că, evreii sunt siliţi a „invada oraşele populate.* Şi se nasc „noile ghetto-uri toate rezultatele lor „triste şi grave. *Din Salonic trebue „să plece câte un evreu de fişte care „grec evacuat din Constantinopol.* „Pretutindeni macină cu putere pie„trile de moară, ce lucrează întru „sfărâmarea jidovimei.

„60% din cei ce imigrează în Pa„lestina, provin din Europa centrală „şi de răsărit; 30% din Orientul în„depărtat şi 1% din celelalte ţări.

„. . . . .

„. . . . . . .

„. . . . . . . Ori cât de larg am „deschide porţile Palestinei, potopul „imigranţilor ar fi mult mai mare „decât să încapă pe aceste porţi.

„. . . . .

„. . . . .“

Avem de reţinut câteva fapte importante din această declaraţie atât de preţioasă.

Intâi, faptul, recunoscut în mod indirect şi de către dl dr. Weismann, precum că adevăratul rost al colonizării Palestinei cu ovrei nu se prea confundă cu intenţia de a rezolvi în mod sincer şi real problema parazitarilor evrei din diferitele ţări, prin scurgerea lor în această ţară. Până

n p rezent abia dacă se găsesc vreo 30.000 de colonişti evrei în Palestina şi dl dr. Weismann este silit să constate că nu mai există locuri vacante.

„Colonizarea" Palestinei cu evrei înseamnă deci, odată cu un fel de concretizare a ideii de stat jidovesc, o sfruntată camuflare a scurgerei, din mai multe ţări, într'o singură regiune a parazitarilor şi a surplusului de populaţie al acestui element.

Al doilea fapt, pe care îl deducem din expunerea dlui dr. Weismann, este că, *cercurile conducătoare jidoveşti au destinat România ca loc de scurgere pentru toţi parazitarii evrei din centrul şi din răsăritul Europei. . . . .* *)

Onorată Cameră văd că toţi d-nii miniştrii au dispărut de pe banca ministerială, rămânând singur dl Vintilă Brătianu, despre care s'ar crede că, în calitatea sa de ministru de finanţe, n'ar avea nimica, sau chiar prea puţin de împărţit cu chestiunea ce formează obiectul interpelării mele.

Paradoxul este însă aparent numai întrucât, poate nici un minister nu este atât de interesat în această chestiune, ca chiar ministerul dlui Vintilă Brătianu.

Vă fac o propunere, dle ministru de finanţe, şi, vă rog cu Dumnezeu, ca nu care cumva să mi-o respingeţi. Primiţi-o, fără doar şi poate, ca să vă pot asigura că visul d-voastre de a ridica leul românesc deasupra celor mai puternice valute din lume, se va realiza în 24 de ore.

Iată propunerea mea:

Dl ministru de finanţe să încaseze dela fieşte care parazitar indezirabil o anumită taxă, măcar atâta, cât costă pe Statul Român întreţinerea parazitarului în timp de un an, adică vreo 2.000 lei în aur**).

Iţi dai seama, dle ministru de finanţe, de situaţia dtale şi a ţărei întregi, dupăce ai incassat această taxă dela vreo două milioane de capete. . .! Şi, bagă de seamă, dle ministru, că nu vei comite nimica extraordinar, nu se va putea spune, că ţara profită, că va realiza ceva câştig, pe cât de neobişnuit, pe atât de ilicit. Doar dacă ar fi rebonificată pentru paguba îndurată într'un singur an pe urma întreţinerii potopului de parazitari indezirabili.

Cum însă Statul român nu urmează exemplul altor State şi nu percepe nimic, economia sa naţională îndură nişte ravagii, ce nu se mai repară.

Vedeţi una din cauzele de căpetenie ale mizerabilei situaţii în care ne găsim.

Vedeţi ţara cea mai bogată de pe faţa pământului, în care clasele producătoare, cu toate sforţările lor supraomeneşti, nu sunt în stare să producă atâta, cât consumă, rod şi pradă, potopul trântorilor de toate soiurile.

Am spus, că România este aleasă de către factorii dirigiuitori jidoveşti al doilea pământ al făgăduinţei. Am arătat, că este cel mai elementar drept al acestei ţări, să se apere contra potopului de invazii, cu toate mijloacele civilizate şi posibile ce îi stau la dispoziţie. Şi, fiindcă vorbesc de mijloace civilizate, mă refer la faptul al treilea, de reţinut din discursul mai sus citat al drului Weismann: *întrebuinţarea mijloacelor absolut legale, şi reale, de către Statele ce ne înconjoară,* — vorbesc mai cu seamă de Cehoslovacia, de Polonia şi de Rusia, — *nu pentru a se apăra de invazia străinilor nepoftiţi şi nedoriţi, ci pentru a provoca emigrarea parazitarilor băştinaşi!*

Aţi văzut, care sunt acele măsuri şi, vedeţi măsurile guvernului român, pe cât de neghioabe, pe atât de sinistre, care ne aduc batjocura şi odiul lumei, cu toate consecinţele lor.

Dar actualul guvern al României nu este însăşi România. Ţara noastră nu poate fi calificată după faptele unui guvern, pe care nu-l aderează. In urmare, drepturile de apărare şi de autoconservare ale României neputându-se discuta în referinţă cu atitudinea şi acţiunile unui astfel de guvern, îi întreb dela acest loc pe toţi interesaţii:

Dacă Cehoslovacia, cu „cei mai liberali bărbaţi de Stat" ai săi; dacă Polonia, cu cel mai mare coeficient de populaţie Jdovească; dacă Rusia, deasemenea archiplină de evrei şi guvernată de evrei; dacă toate aceste şi alte nenumărate ţări, stăpâne pe destinele lor, au voie să provoace emigrarea elementelor neproductive şi parazitare băştinaşe; dacă Statele-Unite ale Americei, cu cea mai mare libertate a lor, cu cea mai mare bogăţie pământească a lor, au voie să interzică şi zădărnicească cu desăvârşire scurgerea acestor elemente pe teritoriul lor; ei bine, în ce chip Ţara Românească poate fi constituită o ţară necivilizată şi barbară, acea Ţară Românească, al cărei guvern nu numai că nu pune stavilă invaziei, ci cu inconştienţa şi cu cinismul său fără pereche provoacă d'adreptul năvala. Aşa, ca astăzi, am fi bucuroşi, dacă ne-am alege definitiv numai cu cele două milioane de străini intruşi.

Domnilor, sunt atâţia muritori, care susţin, că afară de cinismul şi inconştienţa regimului ce ne stăpâneşte, ar mai exista o cauză, pe care lumea, din atâtea motive bine pricepute, n'ar îndrăzni să o dea pe faţă, mulţumindu-se să o trateze prin şoapte numai şi prin anumite semne cabalistice.

Desigur, fiindcă e vorba doar de maşineriile unui capitalism, zis internaţional, în realitate naţional jidovesc, ar cărui mână a fi să ajungă şi să opereze pretutindeni şi în ori şi ce timp, cu sinistre consecinţe pentru cei deochiaţi, fie particulari, fie orice fel de asociaţii sau organizări.

Cât pentru mine însă, dlor, permiteţi-mi a mă înşira între acei, care nu pot fi stânjeniţi de nimeni şi de nimic, cărora nici o putere pământească nu le va impune să tacă, sau să stea cu mâinile în sân, când e vorba de chestiuni vitale pentru Stat şi Naţiune şi pentru adevăratele interese reale ale societăţii.

Iată deci, că vin şi cer guvernului să ne răspundă clar şi precis, ca ţara să fie pe deplin orientată:

Este adevărat, că actuala conducere a României-Mari se găseşte sub presiunea capitalismului internaţional şi adică sub presiunea Alianţei Israelite? Să răspundă guvernul fără doar şi poate, fiindcă vrem să ştim, suntem în dreptul nostru a şti, care este situaţia de fapt, cum stăm cu independenţa şi cu suveranitatea ţării?

Vedeţi, dlor, că guvernul tace. Constataţi realitatea deplorabilă ce o trădează această tăcere, care ne dă să înţelegem, că stăm pe marginea prăpastiei.

Acum 2 ani, exact astăzi sunt 2 ani, am pus întrebarea dela acest loc: „unde mergem"? *Intreb acum:* unde am ajuns?!!

*

Dlor, nu pot încheia fără a re-

*) Expozeul în chestiune nu recunoaşte pe faţă acest lucru, însă fapte pe cât de sinistre, pe atât de pozitive, precizează adevărul adevărat. Dl dr Weismann nu numai că nu tăgăduieşte, dar constată însuşi că: din Ceho-slovacia *pleacă*, din Polonia *emigrează*, din Maghiaria *fug*, din Rusia *curg*, în Palestina *li s'a înfundat* dela începutul începuturilor. Prin urmare — adăugăm noi — în România se revarsă zi şi noapte şi, cunoaşte că totul decurge după un plan dinainte stabilit şi bine stabilit.

**) Acest sistem este practicat ap oape în toate Statele din centrul Europei şi din apus, inclusiv în Statele-Unite ale Americei, chiar faţă de simplii călători, pe timpul cât stau în ţările respective.

leva un caz celebru, de minune potrivit pentru ilustrarea diferenţei între situaţia României şi a celorlalte State civilizate, incomparabil mai înaintate decât noi, a diferenţei între felul cum se apreciază măsurile luate de acele State mai înaintate, şi măsurile pe care noi le luăm, sau mai bine zis, nu le luăm de loc.

In anul Domnului 1921, printr'o straşnică interpelare, dezvoltată în Parlamentul Prusiei, s'a dat alarma disperată contra primejdiei jidoveşti. Ştiţi pe ce motiv? Pe motivul, că în acel an s'ar fi găsit în Prusia cu douăzeci de mii de Evrei mai mulţi ca înainte de război.

Inţelegeţi: *o ţară dintre cele mai înaintate, cu agricultura ei de model, cu industria ei cea mai dezvoltată, cu comerţul său cel mai dezvoltat, cu o populaţie de peste patruzeci de milioane, se alarmează, dă semnalul primejdiei naţionale pe tema unui spor de douăzeci mii de evrei în decurs de 7 ani. Auzit-aţi rostindu-se de către cineva, sau de undeva, un singur cuvânt de ocară sau măcar de reprobare la adresa acestei Prusii?*

Şi România, cu patrusprezece milioane de locuitori, cu agricultura sa primitivă, cu reforma ei agrară, neexecutată şi compromisă, cu industria şi comerţul său inexistent, România devenită faimoasă pe urma pierderilor sale oribile în război; România secătuită, devastată, prădată şi jefuită de ultima sa vlagă de către un „amic" mizerabil şi depravat; această Românie vedeţi bine, că este deadreptul proscrisă, condamnată la moarte, dacă îndrăzneşte să scoată un cuvânt pe tema milioanelor de parazitari care au invadat-o în decurs de trei ani!!

Iată, onorată Adunare, bilanţul adevărat al unui regim, ce se bate pe piept, ziua şi noaptea, care asurzeşte şi zăpăceşte lumea cu aşa numita „intransigenţă" naţională a sa; bilanţul unui regim, care în realitate se ilustrează cu o lată nepricepere, cu o umilitoare slăbiciune, atât faţă de străinătate, cu care pretinde a se război, cât şi faţă de reprezentanţii dinăuntru ai acestui capitalism, pe care îi tolerează, îi susţine, cu toată lipsa lor de tact, cu toată inconştienţa şi cu tot cinismul lor, cu toată corupţia de pomină ce o cultivă din greu, ameninţându-ne structura politică, naţională şi socială cu prăbuşirea.

Iată cauza principală, pe urma căreia trebue să încasăm cu toţii blamul şi dispreţul străinătăţii, pe urma căreia trebue să suportăm pagubele ireparabile, morale şi materiale, şi care ne primejdueşte cu desăvârşire existenţa ca Stat şi ca naţiune.

Pe noi însă chestiunea străinilor nedoriţi ne arde şi sub alt aspect, sub aspectul penibil al apărării naţionale, a siguranţei Statului nostru, deabinelea subminată şi ameninţată de către duşmanii noştri vecini, între care, precum ştim, cei mai ireductabili, cei mai implacabili sunt maghiarii.

Chestiunea raporturilor noastre cu maghiarii am desbătut-o în atâtea locuri şi în atâtea rânduri, şi nu consider de necesar a mai reveni în amănunt asupra ei cu acest prilej.

Mă consider obligat însă a pune şi de data aceasta degetul pe o rană, de care, în urma nemai pomenitei ticăloşii a organelor guvernului, par'că nu ne va putea vindeca decât singură moartea.

Pe vremea neutralităţii noastre am rămas încremenit de prezenţa puhoaielor de spioni inamici, cu care ţara era împănată prin toate unghiurile ei. Şi, nu puteam înţelege, că atunci, când românii de bine, mai cu seamă românii din Ardeal, erau bănuiţi, calomniaţi şi mistificaţi de către organele poliţieneşti; tot atunci spionii şi diferiţii agenţi ai inamicilor erau lăsaţi în largul lor, permiţându-li-se cele mai sfruntate orgii. Nimic nu le era necunoscut, Statul român nu avea nici un secret pentru aceste elemente duşmane, care cunoşteau situaţia dela noi în toate iţele ei, o cunoşteau în măsura uimitoare, în care românii adevăraţi şi cu tragere de inimă habar nu aveau de ea, graţie ticăloşiei aceloraşi organe ale Statului român.

De câteori mă declaram stupefiat de această stare de lucruri, capete, cu pretenţia de capete luminate, ţineau să mă lămurească, să mă asigure, că o tactică suprainteligentă e la mijloc, tactica pe care muritorii de rând nu o pot concepe şi care vom vedea ce roade admirabile va da cu prilejul intrării României în acţiune. Atâţi români de bine au devenit victimele „inteligentelor" sugestiuni, luând în serios „lămuririle" genialilor specialişti!

S'a văzut apoi din prima zi a mobilizării noastre rostul şi rezultatul acelei tactice inteligente. S'a constatat din primul moment că suntem pe deaîntregul subminaţi, că toate serviciile şi mijloacele apărării noastre naţionale sunt compromise. O sinistră debandadă a început să bântuie din prima zi a războiului nostru. Spionii toleraţi, mai mult, ocrotiţi, de către organele noastre de Stat, s'au achitat din greu de angajamentele lor.

S'a constatat, că nu era vorba de tactica inteligenţei patriotice, ci de tactica celei mai ticăloase stupidităţi, a celei mai oribile corupţiuni, din câte s'au pomenit vreodată.

Dlor, eu unul încă fac parte din anonimii care şi-au dat tributul în războiul pentru unitatea naţională, asistând la desfăşurarea tuturor fazelor acestui războiu înspăimântător. Sunt, în clar cu cauzele dezastrului nostru din prima fază a campaniei, precum şi ale neajunsurilor penibile din restul campaniei noastre. Cunosc exact şi situaţia în care ne găsim în prezent.

Şi, nu vă pot spune altceva, decât să vă rugaţi lui Dumnezeu, să fim scutiţi de noui conflicte războinice. Dezastre mult mai cumplite ne aşteaptă, graţie faptului că, de bandada

---

Ridicarea lefurilor funcţionarilor şi politica „Protocoalelor"

Ridicându-se salariile funcţionarilor, cu începere dela 1 Ianuarie 1926 şi ştiind toată lumea că în legătură cu sporirea lefurilor au început de pe acum să se scumpească toate mărfurile, aducem la cunoştiinţa marelui public, următorul precept din „Protocoale" spre a se putea convinge că scumpirea vieţii nu este un act de lăcomie sălbatică a cutărui sau cutărui neguţător jidan, ci intră în politica disolvantă a rasei lui Israel faţă de creştini.

Intr'adevăr iată ce mărturisire conţine Protocolul VI din învăţăturile Inţelepţilor Sionului:

„Noi vom face să se ridice salariile, care totuşi nu vor aduce nici un profit muncitorilor şi funcţionarilor, căci vom fi avut grija să se scumpească, în acelaş timp, preţul obiectelor de prima necesitate".

Aţi înţeles, dlor guvernanţi, de unde porneşte scumpirea vieţii?

de pe vremea neutralităţii noastre, adică dela 1914 până la 1916, astăzi bântuie mult mai teribil ca atunci.

Intrebaţi Ministerul de interne, ce înseamnă prezenţa mai cu seamă în Ardeal, a atâtor „specialişti“, muncitori, în deosebi însă conducători ai tuturor întreprinderilor industriale ardelene şi bănăţene? Ce înseamnă prezenţa în zona frontierei noastre de vest a atâtor indivizi, veniţi din Budapesta, care nu voiesc sau nu pot să-şi explice rostul, fiind ei în realitate spionii şi agenţii provocatori ai celor dela Budapesta. Organele poliţieneşti îi cunosc, publicul îi arată cu degetul, dar ei nu sunt deranjaţi deloc, stau liniştiţi la noi, îndeplinindu-şi misiunea din greu.

Mai departe:

Ce înseamnă interminabilele sumedenii de emisari, germani, bulgari, ruşi, etc., etc., cu care deasemenea suntem împânaţi pe deaîntregul? Ce înseamnă permanentele „călătorii de studii“ ale „savanţilor“ din Berlin şi din alte emporii ale Germaniei; trenurile de vilegiaturişti, care ne sosesc arhipline, an de an regulat, din Germania, din Austria, etc., şi, nici o singură dată nu ni s'a dat să ştim, când şi în ce condiţii se înapoiază, dacă de altfel se mai înapoiază vreodată.

Credeţi, dlor deputaţi, că membrii guvernului vor putea plăti cu capul lor, dacă se va adeveri, că la baza situaţiei de astăzi stă acelaş flagel, care a bântuit în timpul neutralităţii noastre: *corupţia şi tembelismul criminal pe întreaga linie.*

Vedeţi că nu se găseşte nimeni pe banca ministerială, care să ne lămurească, de ce precizările de până acum, alarma ce s'a dat în acest Parlament, atât în Cameră cât şi în Senat, au rămas fără nici un răspuns.

Iar intervenţiile pentru încetăţeniri, nu cu acte în regulă, ci cu acte falşe, — fiind vorba de cele mai declasate elemente, — aceste intervenţii curg înainte şi nu li se poate prevedea sfârşitul...

*

Oare rostul existenţii României-Mari, rostul rezultatului jertfei celor opt sute de mii, să nu poată fi altul, decât îndoparea şacalilor, umplerea sacului fără fund a existenţelor catilinare, pe care un regim nefast se încăpăţinează a le întrebuinţa pentru demoralizarea, îngenuncherea şi zdrobirea fiilor neamului, doritori să aşeze munca, priceperea, devotamentul, cinstea şi dreptatea la baza consolidării sociale şi politice a pământului lor străbun?

Dr. Dumitru Lascu
deputat de Salonta

Saşii din Ardeal şi Şvabii din Banat

Comunicarea dlui senator Dr. Vasile Bianu

Domnilor senatori!

Cu altă ocaziune am avut ocaziunea să vă vorbesc despre concetăţenii noştri **Evreii din Ardeal,** despre spiritul lor faţă de Statul român, ai cărui cetăţeni sunt, şi despre încăpăţinarea lor în privinţa introducerii limbei de propunere *română* în şcolile lor ca limbă oficială, precum şi despre accesele de *acut maghiarism* de care sunt cuprinşi din când în când.

Astăzi vreau să arăt onoratului Senat că şi *concetăţenii germani,* adecă **saşii** şi **şvabii,** au aceaşi mentalitate, sufer de aceeaşi boală.

După 5 ani de stăpânire românească, paşnică şi îngăduitoare pentru fiecare minoritate, saşii şi mai ales şvabii refuză în şcolile lor, ca materie de învăţământ, limba şi istoria română, iar şvabii mai cer instrucţiunea pentru copii lor în *limba maghiară;* s'au văzut chiar preoţi deai lor îndemnând, prin predici şi conferinţe, pe părinţi să nu-şi trimită copiii la şcoli româneşti şi însinuând locuitorilor ideia de a impune învăţătorilor din şcolile confesionale să propună în limba ungurească.

Germanii noştri, adecă saşii şi şvabii, nu numai că nu voiesc să contribuie la consolidarea şi propăşirea Statului român, refuzând orice colaborare activă în această direcţiune, dar fac tot posibilul ca această consolidare să nu se poată face.

Ziarul săsesc din Sibiu *„Siebenbürgisch Deutsche Tagblatt* , comentând raporturile dintre minorităţi şi Statul român, declară că *„populaţiunea neromânească din teritoriile alipite nu poate avea, faţă de Statul român, raporturi de altă natură decât raporturile dintre diferitele provincii ce compun Statele-Unite ale Americei, isvorite nu din istorie, ci din propria hotărâre a cetăţenilor“.* (Murmure din mai multe părţi). *„Minorităţile înţeleg perfect de bine că, pentru populaţiunea română, Statul român înseamnă mult, date fiind legăturile din trecut şi mai ales timpul înfiinţării Statului. Astfel de sentimente nu ar fi naturale în ceea ce priveşte populaţia neromânească“.* (Ruşine să-i fie).

Aceste păreri sunt remarcabile prin sinceritatea cu care sunt exprimate, dar noi credem că ele sunt isvorite dintr'un punct de vedere greşit, căci saşii trebuie să ştie că Statul român, întregit în hotarele sale etnice *nu este un Stat federativ, şi faptul că între nişte hotare locuesc minorităţi etnice* nu-i schimbă caracterul de **Stat unitar naţional,** pe care îl dă *imensa majoritate* a unei populaţiuni *de aceiaşi rasă şi limbă.* Comparaţia care se face cu alte State federative nu este potrivită, după cum nepotrivite sunt şi concluziunile cari să trag dintr'o asemensa premisă falşe.

Tot acest ziar săsesc din Sibiu a publicat, în traducere, fără nici un protest sau gest de desaprobare, o corespondenţă din ziarul englez **Times,** trimisă acelui ziar tot de către un sas dela noi, în care injuriile aduse naţiunei noastre ne reamintesc vremuri de duşmănie pe cari le credeam de mult dispărute.

Acest corespondent sas al marelui cotidian din Londra scrie textual astfel: „Inainte, în această parte a ţării, cuvântul **român** însemnă *cioban, tăietor de lemne sau slujnică;* astăzi înseamnă **guvernul.** Noua naţionalitate dominantă, *ar dori să se simtă acasă,* dar nu se potriveşte cu realitatea...“, şi corespondenţa urmează pe acelaşi ton. (Murmure). După ce preamăreşte binefacerile cârmuirei maghiare de ieri, după ce aruncă câteva oftări după libertăţile pierdute ale poporului săsesc, după ce varsă din umbră o cupă de venin asupra robilor cari au ajuns să stăpânească această ţară, corespondentul sas dă năvală asupra aşezămintelor noastre, insultând *„justiţia specifică românească, în care bacşişul joacă un rol preponderant“.*

Este adevărat că, *după mai multe zile,* sub presiunea indignării publice şi poate la intervenţia de sus, advocaţii saşi au trimis acelui ziar o adresă, prin care ei spun că „nu au constatat nici un fapt care să justifice o astfel de învinuire gravă adusă justiţiei române“.

Dar faptul rămâne întreg, întru cât în ziarul din Londra nu s'a publicat nici o desminţire şi el se agravează şi prin alte gesturi de rău gust ale concetăţenilor saşi. Intre acestea nu mă pot opri să nu amintesc de o festivitate organizată în Budapesta de către unguri şi saşi. La locul serbării s'a adus o ladă de fier, în care s'a pus pământ din toate judeţele Ardealului. Episcopul Ravasz a sfinţit pământul, apoi lada a fost îngropată, iar cei de faţă au cântat în cor *„Crezul Maghiar“*, şi la urmă au început discursurile. Din partea

sașilor a vorbit dr Peter Jeckel, care a spus că acel loc în care a fost unit pământul Ardealului cu pământul Patriei Mume, va fi în viitor un loc de pelerinaj al sașilor din Ardeal. (Rușine lor).

In orașele cu populație în majoritate săsească, autoritățile comunale cari sunt în mânile sașilor, ei au o atitudine dușmănoasă față de tot ce e românesc. La serbările noastre naționale în Mediaș se arborează pe clădirea Primăriei numai bicolorul săsesc, fapt în contra căruia au protestat românii de acolo printr'o impunătoare adunare populară, care s'a ținut în ziua de 3 Iunie anul trecut, trimițându-mi și mie o dare de seamă a acelei adunări cu moțiunea votată.

Este drept că ministerul nostru de interne a autorizat arborarea drapelului săsesc la festivitățile naționale, consfințind astfel drepturile unei vechi tradiții, dar noi nu credem că această autorizare dată de guvern ar exclude arborarea tricolorului oficial al Statului, ci, dimpotrivă, că sașii pot arbora drapelul lor alături de cel român, și în privința aceasta atragem toată atențiunea dlui ministru de interne. Asemenea și asupra faptului că în Sighișoara, după cum am mai spus'o odată, Primăria continuă a se servi de sigiliul vechiu.

Intru cât privește învățământul limbei române, a istoriei și geografiei României, se petrec aceleași lucruri în școlile confesionale germane ca și în cele unguresti. Cazul dela Sebeșul-săsesc este destul de edificator în această privință, unde la examene s'a văzut că elevii nu știau nimic din aceste studii, nimic despre Ștefan cel Mare și Mihaiu Viteazul.

Din acestea rezultă că toleranța, libertatea și încrederea pe care noi românii am arătat'o dela început față de toate minoritățile și cu deosebire față de sași, dragostea cu care românii, uitând trecutul, le-au întins mâna frățească, n'a deșteptat în sufletul lor nici un sentiment de prietinie, de gratitudine sau de respect față de drepturile și autoritatea Statului român. Dimpotrivă, oamenii lor politici, ca și ziarele lor, n'au avut și n'au decât cuvinte de răutate și de dispreț pentru stăpânirea românească. Iar când cuvântul li s'a părut prea slab, au recurs la fapte de nesupunere față de legi, la apeluri adresate străinătății, la comploturi, chiar și la manifestații ostile față de Stat. Cu părere de rău trebuie să spun ce dl Rudolf Brandsch, deputatul sas, grupând elementele pangermaniste, să dedă la o propagandă foarte activă în Ardeal.

Dacă trecem la germanii din Banat, dați-mi voie, dlor senatori, să vă spun că ziarul „Schwäbische Volksblatt" a publicat, cu prilejul recentelor sărbători ale șvabilor, un articol injurios și lipsit de orice patriotism, în care se afirmă astfel stăpânirea absolută a șvabilor în Banat: *„Noi,* zice acel ziar, *am crezut că pământul acesta muncit de noi, scos din sălbătăcie, și pentru care mulți au murit creiând o patrie, un raiu, este al nostru; dar acum să zice că țara aceasta, Banatul, este proprietatea altora, pe motivul că ei ar fi avut'o cândva. Nu, de o miie de ori nu! După cum Dumnezeu, creatorul acestei lumi, nu poate fi străin de ea, tot așa și noi nu putem fi străini de acest raiu creiat de noi, și ce am creiat este al nostru, nepăsându-ne nici de dracu!"* (Murmure). Mai departe scrie: *Dacă aci au fost cândva Goții, Hunii, Avarii sau Turcii ei n'au făcut nimic pe acest pământ. Niciodată nu ne vom lăsa priviți și tratați ca străini în această țară, care ne aparține și de care suntem legați cu toată puterea sufletului nostru german."*

Din aceasta rezultă că așa cum au trecut aceste popoare barbare, tot așa se vor duce și acei cari se dau acum drept stăpâni ai acestui colț de raiu german, adecă noi românii. (*Voci:* Se înșeală amar!)

Șvabii din Banat au întreprins o serie de întruniri publice de protestare împotriva regimului școlar, care acordându-le întreaga libertate de învățământ în limba germană, impune îndatorirea școlilor minoritare de a preda copiilor și limba oficială a Statului, adecă limba română ca obiect de studiu. Astfel, în Timișoara, într'o mare întrunire publică s'au discutat chestiuni școlare și s'a protestat în contra tendinței de romanizare a școlilor germane. Intre oratorii cei mai violenți au fost dnii Gașpar Muth, prelatul Blaskovitz și trebuie să spun, cu mult regret, chiar colegul nostru din Senat, d. Müller, care, după cum spun ziarele, a declarat la aceia întrunire că *„limba oficială a Statului n'are ce căuta în școlile lor populare. Massele largi ale poporului nu au nevoie de ea!"*

Mult ași vrea să știu dacă sub era ungurească, dl coleg după astfel de cuvinte ar mai fi avut curagiul să se prezinte în Senatul Ungariei?!

Noi credem că această opunere a șvabilor la răspundirea limbei oficiale a țării, indispensabilă oricărui cetățean, de orice naționalitate, este nesocotită și chiar în contra intereselor minorităților.

Ceea ce mă miră însă mai mult este ingratitudinea șvabilor față de Statul nostru, pe care nu ni-o putem explică, întru cât este știut de toată lumea că poporul șvab așa de mult persecutat de maghiari, cari nu-i permiteau să aibă nici școale în limba lui, datorește foarte mult actualei stăpâniri românești. Libertatea de care se bucură astăzi, școlile pe cari le are, întreaga *reînviere națională* a lor, se datorește numai românilor, cu ajutorul cărora poporul șvab, pe jumătate ungurizat, a revenit la conștiința națională. (*Voci:* Așa este!)

Termin, dlor senatori, rugându-vă să binevoiți a vă asocia cu mine ca împreună să cerem dlui ministru de interne ca să binevoiască a cerceta amănunțit toate chestiunile care îl privesc din această comunicare, iar pe dnii miniștri de instrucțiune publică și de culte să-i rugăm că să intervină, fiecare cu toată autoritatea de care dispune, ca aceste lucruri să nu se mai repete, pentru ca drepturile și autoritatea Statului nostru să fie deopotrivă respectate de către toți cetățenii României Mari. (Aplause prelungite).

Iudaizarea Salonicului

„A föld", anexa ziarului sionist „Uj kelet", care apare în Cluj, publică în numărul său din 23 Oct. 1925 (sau mai precis: 5 Marchiesvan 5616 după călindarul jidovesc), un foarte interesant articol în care ne arată pe față, fără reticențe, chiar cu un titlu de mândrie, că *Salonik*-ul este azi *un oraș aproape curat jidovesc.* Iată cum este descris acest nou Ierusalim, care zace în inima Heladei de altă dată:

„Mai mult de jumătatea populației (adecă 80,000 din 130,000) sunt Jidani. Caracterul orașului poartă pecetea jidovească Are 30 de sinagogi. Fiecare sinagogă poartă numele localității din Spania sau Portugalia, de unde au fost expulsați ascendenții credincioșilor de azi. Au un spital, trei farmacii și două orfelinate Jidovești.

Comunitatea girează cinci suburbii în care locuiesc exclusiv numai Jidani.

Printre organizațiile oculate ale jidovimii din Saloniki remarcăm

„Union mutuelle juive“, *Nouveau Club“*, *„Association des anciens élèves de l'Aliance Izraellit“* și loja *B'nai B'rith“*.

Sionismul e în plină floare. In Saloniki funcționează azi 10 reuniuni sioniste.

Presa locală este în mâni curat jidovești. Dintre ziarele lor apare în limba franceză: „Le progres“ și „Independant“ (cotidiane), în limba spaniolă: „Et Poeolo“, „La verdad“, „El Tiempo“ și *un ziar comunist întitulat „L'Avsut“*. Afară de aceasta mai apar câteva gazete umoristice precum și revistele: „Pro Izrael“, „Tribune Juive“, „Connaitre și *comunistul„ „L'Information“*.

Jidanii stăpânesc viața economică din Saloniki cu ajutorul celor 4 bănci: „Palestinian Banque“, „Banque Amar“, „Banque Benveniste“ și „Banque Mosieri“.

Comunitatea susține o mare școală populară; mai sunt câteva școli susținute de „Alliance Universelle Izraelit“ și de fundațiunea baronului Hirch, — afară de vreo alte 20 de școli particulare.

Vechea Beth Dint, care tranșează procesele credincioșilor, este condusă de Emanuel Brondv.

In Parlamentul Greciei sunt aleși patru deputați Jidani din Saloniki.

Foarte interesant e aspectul din Saloniki Vineri și Sâmbătă. — Vineri seara, după apusul soarelui, pornesc toți Jidanii, în grupuri mari, la sinagogi.

Sâmbăta prăvăliile sunt închise. In oraș e o tăcere și o liniște sărbătorească. Incă chiar și în port a încetat circulația. Pe străzi se pot vedea numai oameni ce se plimbă ca în zi de sărbătoare.

Cei mai mulți din Jidanii Saloniki-ului sunt bine situați; câțiya sunt nespus de bogați, ca de exemplu: Modiano, Monpurgo, Bensusan, Allatini. Despre Modiano se spune în Saloniki că are atâtea milioane câți dinți sunt într'un șir de dinți fără lipsă. *Una din vilele lui Allatini a servit ca închisoare pentru detronatul Sultan Abdul Hamid“*.

Până aici am reprodus câteva spicuiri din articolul original publicat în „A föld“.

Orice om, care raționează, poate ceti, printre rânduri, cât de perfectă, este organizația ocultă a jidovimii. Au școli, spitale, tribunale, ziare, administrație, în fine tot ce trebuie pentru a guverna. Cu o vorbă: *Un Stat în Stat.*

Dar Saloniki-ul de azi ne servește totodată ca o pildă vie și grăitoare că până unde poate merge puterea de distrugere a jidovimii, care vrea să desființeze toate Statele națiunile creștine ale pământului, înlocuindu-le cu organizațiile ei desagregate, ce tind să subjuge și să reducă la simplul rol de sclavi populația creștină autohtonă. *Memento!*

Sub numele „Ligii culturale evreiești“ se ascundea un nucleu comunist

In 13 Noemvrie a. c. la ora 5 d. a., s'a făcut la București o descindere în strada Lipscani No. 21, la sediul „Ligei Culturale evreiești“, de către Siguranța generală a Statului.

Dl Comisar Regal *Hotineanu*, însoțit de comisarul special *Munteanu*, dela Siguranța generală a Statutului, au găsit în localul sediului numeroși membrii, dintre care nici unul nu cunoaștea limba română.

La sediul acesta se întruneau streini cari, după informațiile Siguranței generale, erau comuniști, dintre cei urmăriți de autorități, și cari discutau chestiuni de spionaj.

Procedându-se la verificarea registrelor, s'a constatat că clubul funcționa clandestin, fără să aibă autorizație dela vreo autoritate.

In urma acestei constatări, comisarul regal a confiscat toate registrele și corespondența găsită, evacuând sala, și luând dispoziția de închiderea localului.

Această sensațională descoporire, pentru care vigilenta Siguranță generală a Statului merită toată admirația, — ne desvăluie din nou planurile periculoase ale Jidanilor, cari și sub firma unei „activități culturale“ tind să submineze forma de Stat existentă. Ea ne demască din nou strânsa legătură, ce există între Jidani și comuniști.

Lupta începută pentru distrugerea acestor periculoase organizații antisociale, va trebui continuată cu și mai multă înverșunare.

Știm că, în zilele acestea a fost desființată Centrala comunistă din Varșovia, prin care, întreaga mișcare a comuniștilor din Polonia, a fost pentru totdeauna paralizată.

Acelaș lucru ar trebui să-l facă și guvernul nostru pentru a stârpi, dela rădăcină, acțiunea bolșevico-jidovească dela noi, începând cu o perchiziție riguroasă la sediul „Uniunii Evreilor Români“ și la diferiții rabini, care nu sunt, precum pretind ei, șefi religioși, ci dețin toate firele mișcări comuniste și subversive contra Statului român.

Vă invităm dlor guvernanți, să aveți patriotismul și curajul civic, de-a ordona, prin organele Statului, o asemenea descindere, veți afla lucruri despre care nici nu bănuiți.

INFORMAȚIUNI

STUDENȚEȘTI

Noul Comitet al Societății Studenților în Medicină din Cluj. Publicăm, cu o deosebită plăcere, lista noului Comitet al Societăților Studenților în Medicină din Cluj, — constituit pentru anul academic 1925—26:

Președinte: *Ramneanțu Petru;* vicepreședinte: *Varga Vasile;* secretar general: *Stroia Stanciu;* cassier: *Purge Gheorghe;* bibliotecar: *Rusu Septimiu*; secretari de ședințe: *Ciocan Avram, Facăș Ciprian, Radu Ioan;*

Membrii în comitet: *Bosica Ioan, Dinescu Ioan, Russu G. Ioan, Ticușan Pavel.*

Urăm, acestui nou Comitet, cel mai desăvârșit succes în activitatea sa, — pentru ca să poată fi la înălțimea tuturor Comitetelor, cari l'au precedat.

Studenții în Medicină din Cluj nu trebuie să uite niciodată, că din rândurile lor și din Institutul lor de Anatomie, s'a deslănțuit, acum trei ani, marele uragan al mișcării naționale studențești.

Suntem mândrii, când pe lista nouilor lor conducător putem ceti numele mai multor luptători însuflețiți și încercați ai mișcării noastre. Le urăm, deci, încă odată: noroc și spor la muncă!

Şedinţa festivă a Societăţii Studenţilor în Medicină din Cluj. Miercuri, în 9 Decemvrie a. c., la ora 6 seara, s'a ţinut, în sala de conferinţe a Bibliotecii Universităţii, — şedinţa de inaugurare al anului de activitate 1925—26.

Şedinţa s'a desfăşurat, într'o atmosferă de înălţătoare solemnitate, fiind prezenţi dnii profesori universitari *Niţescu,* Decanul Facult. de Med., *Moldovanu,* Prodecan, *Haţieganu, Predescu-Rion* şi *Thomas.*

Noul preşedinte, dl *Râmneanţu,* a cetit programul de activitate al noului Comitet, — prin care promite o acţiune energică de propagandă igienică-socială, pentru combaterea flagelelor sociale, mai ales de sate.

Dl Decan *Niţescu* felicită noul Comitet pentru frumoasele sale planuri, asigurându-l de tot sprijinul şi solicitudinea corpului profesoral.

La urmă, dl *prof. Haţieganu* a ţinut o conferinţă savantă, şi totuşi agreabi'ă, prin darul rar, pe care Dsa îl posedă, de-a strecura câte un spirit bine plasat, prin care înviorează şi ţine încordată atenţiunea auditorului. D. sa a vorbit despre menirea ideală al medicului, care în primul rând, oricare ar fi specialitatea lui trebuie să fie un apostol al Igienei Sociale.

Aceasta conferinţă frumoasă a dlui prof. Haţeganu care a fost viu aplaudată de către cei prezenţi, va fi în curând, urmată de alte conferinţe, la cari eminenţii profesori ai Facultăţii de Medicină, vor lumina toate problemele de igienă socială, ceea-ce este atât de necesar pentru conservarea şi mărirea rasei şi neamului nostru.

INTERNE

Dl C. Bacalbaşa s'a retras dela „anumita presă". Zilele acestea a apărut, în jurnalele din Capitală, o scrisoare deschisă a *dlui C. Bacalbaşa* adresată către directorul ziarelor „Adevărul" şi „Dimineaţa". In această scrisoare el se desolidarizează, în mod categoric, de atitudinea antinaţională al presei jidovite, — pe care a manifestat-o în totdeauna, când era vorba de ponegrirea ţării şi neamului nostru, — dar mai ales cu ocazia recentei „inspecţii" a jidanului comunist Henry Barbusse.

Din acest motiv, dl C. Bacalbaşa declară făţiş, că se retrage dela ziarul „Adevărul", a cărui colaborator inconştient a fost până acum.

El îşi încheie scrisoarea cu următoarele cuvinte profetice:

„In ţara noastră se pregăteşte o mare şi lungă bătălie în care vor figura toţi, cei cari îşi iubesc ţara. Datoria mă chiamă în linia dintâiu a focului, acolo, unde am figurat în toată modesta mea carieră de ziarist".

Ne bucurăm din inimă, de această reîntoarcere sinceră a unui fiu rătăcit al neamului.

Exemplul său generos ar trebui să fie urmat, cât de curând, de către toţi acei români şi creştini, cari sunt încă prinşi în mrejele judeo-bolşevismului internaţional al presei jidoveşti şi jidovite.

*

Protest cetăţenesc. Duminecă 15 Noemvrie a. c. s'a ţinut în Galaţi o *întrunire de protest* contra abuzurilor şi ilegalităţilor săvârşite de organele poliţieneşti şi administrative din localitate, cu prilejul întrunirilor ţinute de dl profesor A. C. Cuza la 31 Octomvrie şi 1 Noemvrie în acest oraş şi judeţ. Au luat cuvântul dl *Nicu Filipide,* preşedintele organizaţiei creştine din Covurlui, *P. Donca-Manea,* vicepreşedintele acestei organizaţii, avocat *Ibrăileanu* ş. a. cari au expus publicului azistent actele abuzive şi samavolnicia prefecţilor de judeţ şi poliţie, ce au căutat cu orice preţ să înăbuşe glasul aducător de lumină şi adevăr al luptătorului statornic pentru neamul românesc şi legea creştină.

Profund indignaţi de abuzurile autorităţilor locale, ce s'au dovedit cu totul vitrige faţă de cauza neamului românesc, cetăţenii azistenţi au aclamat o *Moţiune,* prin care aducând omagiul şi devotamentul lor vrednicului Român şi om de convingeri, A. C. Cuza, înfierează cu toată energia, atitudinea politicianilor din fruntea administraţiei locale, cari au violat în mod brutal *principiul libertăţii întrunirilor,* prevăzut şi garantat de Constituţia votată sub însuşi guvernul, căruia aparţin — prin subordonare — aceşti politiciani.

*

Perciunii şi şcoala. „Gazeta Maramureşului", din 6 Noemvrie a. c., scrie că o dăscăliţă din Sighetul Marmaţiei a fost reclamată directorului şcoalei primare, fiindcă a provocat pe tinerii bocheri să mai taie perciunii, cari ajungeau până pe umeri.

Felicităm, din inimă, pe această curajioasă învăţătoare, pentru energica ei atitudine pe care a luat-o faţă de puii de jidănaşi, cari azi, mâine, vor trebui nu numai să-şi tundă perciunii, ci să şi sboare din plaiurile oropsite ale Maramureşului.

EXTERNE

Se apropie sfârşitul. Cetim în „Patria" din 9 Noembrie a. c. că unul dintre fruntaşii antisemitismului din Ungaria, Francisc Ulain, a declarat într'o vorbire ţinută de curând că pentru evreime vor urma în curând în Ungaria nopţile s. Bartolomeu.

*

Distrugerea francmasoniei în Italia. Zilele acestea Senatul italian a acceptat cu 208, împotriva 6 voturi, legea anti-francmasonică.

Această lege salutară care ar trebui să fie adoptate de către toate ţările, unde bântue iudeomasoneria, va fi executată, cu cea mai mare energie şi în cel mai scurt timp, de către Directoratul „Fasciei Naţionale Italiene".

Iată ce înseamnă să ai un guvern conştiu de datoria sa!

*

Cum acţionează fasciştii englezi. Acum, câteva săptămâni un grup de fascişti englezi au atacat automobilul ziarului filobolşevic „Daily Herald" şi au distrus prin ardere 8000 de foi din acest ziar destinate să fie împărţite abonaţilor din Londra.

Este un lucru cunoscut pentru cetitorii noştri, că în organizaţia fascistă a Angliei, nu sunt primiţi decât *creştini.*

Iată dar cum înţeleg bravii fascişti din luminata şi înaintata Anglie să reacţioneze contra „anumitei prese" din ţara lor!

BIBLIOGRAFIE

Calendarul arcaşilor se pune sub tipar şi cuprinde de toate, pentru arcaşi, pentru gospodari, pentru gospodine şi pentru ori şi cine cu 65 pagini şi foarte multe icoane. Tot românul să se grăbească a-l procura trimiţând comanda, ba chiar şi banii la Tipografia „Şcoala Română" Vatra Dornei. Preţul 25 lei. La 20 exemplare se dă unul gratuit.

Toate manuscrisele şi întreaga corespondenţă, care priveşte partea redacţională a revistei noastre, este a se trimite la adresa următoare: Redacţia „Infrăţirea Românească", Cluj Strada Bob No. 7.